

sufletdefemeie.ro

SUFLET DE

martie 2025, nr. 58/ Tiraj 7000 exemplare

FEMEIE

Rodda

din mâinile tale

Colectivul de redacție, **SUFLET DE FEMEIE** vă mulțumește!

Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lăuda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie", nu ar fi ajuns la numărul 58 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu” (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: contact@sufletdefemeie.ro

Fundația Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș
RO11BRMA0999100082072472

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Suntem prezente și online, pentru a fi mai aproape de tine și pentru a-ți oferi ocazia să ne cunoști mai bine prin lucrarea pe care o facem.

 RevistaSufetDeFemeie

 revista.suflet.de.femeie

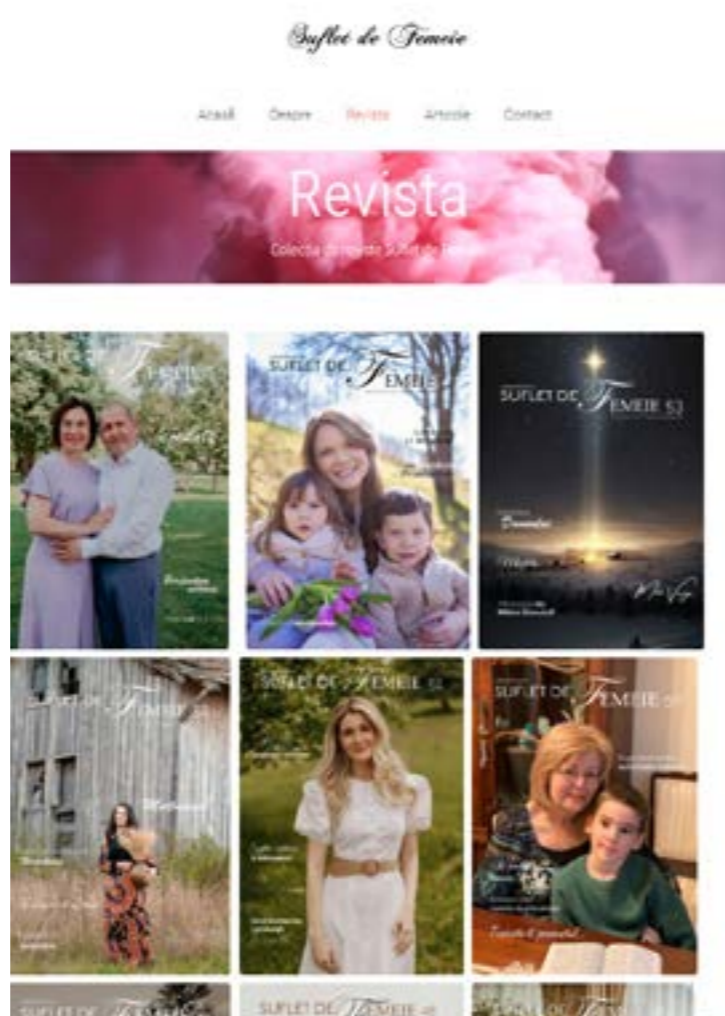
Revista "Suflet de Femeie" a început în Decembrie 2009 cu câteva femei dornice de a scrie, de a face cunoscute experiențele lor cu Dumnezeu și de a fi o încurajare pentru semenele lor. Astăzi, după 14 ani de "Suflet de Femeie", publicațiile sunt tot mai bogate, valoroase, iar echipa de scriitoare tot mai mare. Revista se publică în 2.500-3000 de exemplare și este distribuită în toată România și chiar în străinătate.

Feedback-urile din partea cititoarelor sunt cele care ne motivează să ducem această lucrare mai departe. Dorim să vedem vieți atinse și schimbate prin articolele revistei.

Suntem deschise oricărei femei care dorește să ne împărtășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa contact@sufletdefemeie.ro.

Poți oricând accesa articole și ediții mai vechi ale revistei, în arhiva online - www.sufletdefemeie.ro/revista.

CUPRINS

6	ROADĂ DIN MÂINILE TALE
LAVINIA JINAR	34	CE PREDICĂ ATITUDINEA TA
DANIELA LUCA
8	FAMILIA: ȘCOALA SFINȚIRII
MIA POP	36	LASĂ-LE, NU IEI NIMIC CU TINE
DANIELA DECEAN
10	VICTORIOASĂ ÎN HRISTOS
IULIA PETRINA	37	O MINUNE
CAMELIA MIHAI
12	NU TE MAI ÎNGRIJORA
ALINA DEAC	38	GÂNDURI LA 50 DE ANI
DANIELA RAȚ
14	EȘTI CREATĂ PENTRU LUCRĂRI
DIANA POP SCRIDON	40	FEMEIA CARE SE TEME DE DOMNUL
MIHAELA-DORINA SZABO
16	TU EȘTI DUMNEZEUL CARE MĂ VEDE
MARIA ENACHE	41	DUMNEZEU RĂMÂNE CREDINCIOS
MADIANA STOIA
18	ALERGAREA CARE DUCE NICĂIERI
FLAVIA TIPLEA	42	PUTEREA CUVINTELOR UNEI MAME
EUNICE CREȚU
20	HOȚUL DE SPERANȚĂ
ADINA MIRIAM MOGA	43	DIN DURERE SPRE HAR
ROXANA BODNĂRESCU
22	LECȚII DE LA ANA
ALINA OLTEANU	44	DE SĂRBĂTORI ALEGE CE CONTEAZĂ
MARIA SOLOVĂSTRU
24	IUBITĂ DE DUMNEZEU
DORINA ZIMBRU	46	ACELAȘI DUMNEZEU DIN VEȘNICIE ÎN VESNICIE
DANIELA BELEAN
26	POȚI VEDEA PRIMĂVARA
SIMONA RĂUCA	48	ÎNTĂLNIREA CU EL
ARIANA SABRINA MIHALCA
28	FII GATA
VICTORIA NATEA	50	CEA MAI GREU RUGĂCIUNE
MIHAELA CIOREI
30	AI TRĂIT CU ADEVĂRAT
MIRIAM VĂDUVA	51	O CORABIE CONSTRUITĂ ÎN VREME DE PACE
MĂDĂLINA CAIA
31	UNIȚI ÎN RUGĂCIUNE
LIDIA ALDEA	52	ȘCOLA DEBORA
32	EU SUNT CINE SPUNE DUMNEZEU CĂ SUNT
ANGELA ȚIPRIGAN	54	REȚETĂ: CUȘMA LUI GUGUȚĂ
LIUBA APRODU
33	DOMNUL MEU, TĂRIA MEA
CRISTINA DANIELA CIOARĂ		

Colectivul de redacție:

Rodica Baciu
Biserica "Emanuel", Târgu-Mureș
Mia Pop
Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș
Lidia Aldea
Biserica "Bethel", Târgu Mureș
Natalia Zsoldos
Biserica "Emanuel", Târgu Mureș
Diana Dora Baciu
Biserica "Emanuel", Târgu Mureș
Ruxandra Petrina
Biserica "Harvest", Târgu-Mureș
Lidia Bleahu
Biserica "Harul", Târgu Mureș
Luciana Sand
Biserica "Filadelfia", Târgu-Mureș
Andreea Damian
Biserica "Maranatha" Luduș

Corectură și redactare

Diana Dora Baciu
Andreea Damian

Design

Luciana Sand

Ce semănăm, aceea vom culege!

„Semănați potrivit cu neprihănirea, și veți secera potrivit cu îndurarea. Desteleniți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să vă plouă mântuire.” (Osea 10:12)

Primăvara semănăm semințe în grădini și ne plac răsădurile; ne aduce bucurie când vedem cum crește o plantă semănată, udată și îngrijită de mâna noastră. Oferim cu drag și chiar cu mândrie roade crescute în grădina noastră, mai ales dacă sunt și bio, fără chimicale și alți poluanți care afectează sănătatea. Sunt la modă vizitele în lanuri de lavandă, de exemplu, dar pentru existența lor cineva s-a oboșit să pregătească terenul, să semene și să ude.

În copilăria mea, bunica avea o grădină pe care trebuia să o lucreze, aproape voluntar, fiind la țară și fiind, în acele vremuri, „capurile socialiste”. Bunica ne ducea cu ea la sapă sau la „căpălit”, cum spunem noi în Ardeal, și să știți că era o mare rușine să fie văzută grădina cuiva neîngrijită și învăluită în buruieni. Pe vremea aceea, femeile spuneau: „Uite, dragă, grădina aceasta a Mariei sau a Anei, cum înfloresc buruienile în ea.”

Grădinile arătau gradul de hărnicie al femeilor din sat; așa era considerat atunci, iar grădina era cartea de vizită a femeii. Femeile erau judecate după cum semănau, prășeau și după cum își asumau aceste responsabilități. Agricultură era o muncă foarte grea, care se făcea afară, pe ploaie sau pe arșiță, și trebuia făcută la timp, cu pricepere și responsabilitate. Nouă, celor care găsim tot ce ne dorim la piață sau la supermarket, ne este greu de imaginat cât de muncite sunt mâinile celor care lucrează în grădini.

M-am tot gândit și am făcut o paralelă între grădinile fizice și sufletele noastre, plecând de la acest verset: „Semănați potrivit cu neprihănirea, și veți secera potrivit cu îndurarea. Desteleniți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să vă plouă mântuire.” (Osea 10:12)

Dacă azi găsim la piață tot ce dorim să consumăm, din punct de vedere al sufletului nu este la fel. Noi suntem puși în fața responsabilității de a semăna și îngriji inimile noastre și ale celor din jur, mai ales suntem responsabile de sufletele celor din familiile noastre.

Să avem însă grijă și de „ogorul” inimilor noastre; noi suntem „țărână”, iar acest teren este semănat cu culturi de calitate care aduc productivitate (roade) și / sau frunziș (flori și plante ornamentale). Dacă este lăsat nelucrat, el va fi invadat de buruieni, scaieți și mărăcini.

Adesea vedem terenuri impracticabile; nu poți să pătrunzi în ele din cauza uriașelor plante sălbatice care au crescut din neglijența nimănui, dar adesea vedem stări sufletești cum ar fi depresia, bolile spirituale, complexe de inferioritate, relațiile distruse, și parcă nimeni nu mai poate pătrunde în acele inimi.

**Mesajul este clar:
semănați conform cu neprihănirea!
Desteleniți-vă un ogor nou!**

Ce semănăm?

Alegerea ne aparține. Dacă semințele sunt minuscule și pot trece neobservate, ceea ce crește în urma semănării va confirma dacă au fost semințe bune sau rele, iar dacă nu vom semăna nimic, va ieși o cultură de buruieni nefolositoare.

„Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; căci ce va semăna omul, aceea va și secera. Cel ce seamănă în trupul său, din trupul său va secera stricăciune, iar cel ce seamănă în Duhul, din Duh va secera viață veșnică” (Galateni 6:7-8)

„Căci nu este nici un pom bun care să facă fructe rele și nici un pom rău care să facă fructe bune, pentru că orice pom se cunoaște după fructele sale: doar nu se culeg smochine din spini și nici struguri din mărăcini. Omul bun scoate binele din tezaurul bun al inimii sale, iar cel rău scoate răul din tezaurul rău al inimii sale. Căci gura lui vorbește din prisosul inimii.” (Luca 6:43-45)

Iată câteva semințe ale neprihănirii pe care, dacă le vom semăna bine, bine va fi de noi: iertarea, iubirea necondiționată, respectul, binefacerea, cuvintele de încurajare, rugăciunile, faptele bune.

Iertarea se potrivește a fi semănată de mai multe ori pe zi, deoarece sunt nenumărate ocazii când cineva ne greșește sau ni se pare nouă că a greșit.

Destelenirea ogorului presupune să scoatem afară tot ce este vechi, învechit, nefolositor. Dumnezeu are în vedere o nouă mentalitate, un alt fel de gândire pe care să o urmăm și astfel cuvintele și faptele noastre vor fi diferite.

Inima noastră este un ogor de care trebuie să ne îngrijim zilnic și, acolo, trebuie să sădim semințe de calitate.

Cea mai importantă sămânță este Cuvântul lui Dumnezeu: să-l citim, să-l memorăm, să-l trăim. Gândurile negative sunt ca niște semințe de buruieni care se dezvoltă singure, udare de toate influențele lumii contemporane, lipsită de dragoste și credință în Dumnezeu, dar „gândul care era în Hristos” (Filipeni 2:5-7) este singura sămânță care poate să crească rodul fericirii și care să ne mențină mintea sănătoasă.

Avem și alte grădini de semănat și de udare: sunt inimile de lângă noi – soții noștri, copiii noștri, părinții noștri, nepoții, vecinii, prietenii, colegii și colegii de la locul de muncă. Dacă vom lăsa semințele păcatului să crească – bârfă, gelozie, conflicte, concurență, minciună etc. – vom secera relații distruse și multe falimente emoționale; dar avem semințele Harului pe care le putem semăna – povești din Cuvântul lui Dumnezeu, apreciere, respect, empatie, binefacere, încredere – și astfel vom secera relații puternice, sănătoase și vom trăi în armonie.

„Și, pentru toate acestea, nu trebuie să ne luăm noi meritul, deoarece noi ne facem doar datoria; însă Dumnezeu ne dă puterea să ne schimbăm și Dumnezeu îi schimbă și pe cei de lângă noi.

„Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească, așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic, ci Dumnezeu, care face să crească. Cel ce sădește și cel ce udă sunt tot una, și fiecare își va lua răsplata după osteneala lui.” (1Corinteni 3:5-9)

Deci avem o veste bună: e primăvară și e sezonul potrivit să destelenim ogorul inimii noastre și să ne apucăm de semănat!

Rodica Baciu

Roada

din mâinile tale

M-am așezat tăcută în fața ușii, cu un buchet de flori primit. Nici măcar nu m-am obosit să-l culeg. Doar l-am primit. Atâtea flori frumoase și pline de parfum, că ar fi umplut fiecare încăpere a inimii mele, dacă aș fi deschis ușa din fața mea. Nu îmi era dăruit ca să stau cu el în mână, ci să-l pun în casă, pe masă și să parfumeze totul în jur; sau să-l împart.

Dar am stat în fața ușii, cu buchetul în mână. Aș fi apăsător pe clanță să pășesc în camera pe care scria numele meu. M-am tot gândit că nu sunt vrednică nici de buchet, nici de chemare, de invitația pe care am primit-o. Pe ușă scria cu litere aurite numele meu, în stil cursiv, de parcă cineva a îndoit metalul atât de majestuos, lăsându-l în relief. Am stat cu ochii ațintiți pe text și am uitat ce aveam de făcut.

O, da, mi-a fugit mintea... „Doamne, nevrednicia mea!”

Și prima floare a căzut așa cu putere că a zguduit pământul. M-am speriat și am strâns buchetul în brațe. M-am aplecat printre florile ce îmi umpleau ființa și am ridicat floarea căzută. Oh, cât m-am chinuit să o pun la loc. Am încercat să o leg de buchet cu ață, cu sârmă, cu fier înroșit, dar îi cădeau petalele și a murit.

A doua floare a căzut la pământ și am plâns. Am și uitat că stăteam în fața ușii. Am uitat de celelalte flori, am uitat de ce eram acolo, și mă tot gândeam cum să pun florile la loc. Îmi părea așa de rău că au căzut, se simțea așa adânc lipsa lor din buchet și teama de a nu pierde altele. Dar, a treia floare a căzut la pământ. Și tristețea își făcea un loc ușor în inima mea. Am întins mâna înspre ușă, dar m-am oprit. Stai să-mi aranjez buchetul, să nu se vadă florile lipsă.

Și în obsesia mea de a le aranja, a mai căzut o floare. Am dat-o cu piciorul la o parte.

Deja nu mai conta, mai aveam flori, dar parcă în buchet erau atât de multe goluri. Lipsea blândețea, pacea, bucuria, atâtea roade, atâtea flori frumoase, și mă uitam la ce a mai rămas. „Doamne, acum chiar nu sunt vrednică să merg; cum să intru așa cu buchetul acesta distrus?”

Am stat în fața ușii și am uitat că florile au nevoie de apă, de soare, de hrană.

Am stat acolo când atâția oameni au trecut pe lângă mine.

Mă tot gândeam că, măcar dacă le-aș fi dăruit florile, chiar și câte o petală, nu le-aș fi pierdut degeaba. Cu buchetul strâns la piept, am început să plâng. „Doamne, mi-am uitat menirea; te rog, adu-mi aminte ce am de făcut.”

Ușa... pe ușă e numele meu, ar trebui să intru pe ea, dar am buchetul atât de ofilit. Un pas s-a auzit în spate. „Oh, Duhule Sfinte, am uitat că ești aici cu mine, că suntem invitați împreună. M-am concentrat atât de mult pe buchet!”

Pe drumul lăaturalnic de lângă casa mea, am dat peste un om plin de tristețe. M-am întristat și eu. Stând cu florile în brațe, m-am simțit nedemnă să intru pe ușa mea, așa că am pășit spre el. L-am oferit o petală, sperând să-i aduc un strop de bucurie. Ca o petală firavă, frumoasă și mirositoare, s-a așezat un pic de fericire pe inima mea. Cu timpul, am început să împart petale, și parcă nu se mai ofileau. Am văzut că aduc bucurie, speranță și pace, în timp ce sufletul meu se umplea de bucurie. Mi-a mai rămas în brațe doar nădejdea și o strângeam tare la piept. Nădejdea de a-L vedea pe Domnul meu, eram invitată la petrecerea Lui. Oh, cât de mult îmi doream să-i povestesc despre aventurile cu Duhul Sfânt și cum am împărțit împreună florile. Am intrat pe ușa cu numele, nu cu un buchet, ci doar cu o floare. Pășind în cameră, am observat vase pline cu flori. Zeci de culori și arome îmbiau încăperea. Cât de minunat și spectaculos era totul! Oh, dacă și celelalte flori ar fi fost aici, ce peisaj splendid ar fi ieșit! „Doamne, cât de ușor le-am pierdut; atât mai am din tot ce am primit, nădejdea.”

Am înțeles că fiecare petală oferită a adus cu ea altele și astfel s-au format o mulțime de flori. Am strâns un buchet mare din ele și am început să împart. Soțului i-am arătat dragostea, și copiilor îndelunga răbdare. Am oferit prietenilor pacea și bucuria, iar colegilor de serviciu – răbdarea. Vecinilor le-am semănat iubirea, iar pe ici, pe colo, credinșoșia. Ce minunat arăta nu doar camera mea, ci întreaga stradă! Ce frumoase sunt florile și ce parfum plăcut au! Dacă aș fi stat în ușa cu buchetul în brațe, astăzi camera și strada mea ar fi fost pustii și mohorâte. Mă bucur că am ascultat de Duhul Sfânt să le împart, să nu le las să se ofilească.

Fiecare dar primit, este o oportunitate de a sluji celor din jur. Ele nu sunt menite să rămână în brațe, nici să ne bucurăm doar de aroma lor, ci să fie folosite în slujire. Odată plantate în slujire, acestea rodesc. Atunci când vei intra pe ușă la masa mirelui, te vei mira de cât de mult au rodit. La fel Rода Duhului, odată pusă sămânța în noi, ea poate înflori și da rod, atunci când umblăm cu Duhul Sfânt. Am primit așa multe daruri și talanți, nu le țin în brațe fără să le folosești și să le pierzi.

„Stăpânul său i-a zis: 'Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.' (Matei 25:21)

Lavinia Jinar (foto)

„...odată pusă sămânța în noi,
ea poate înflori și da rod,
atunci când umblăm
cu Duhul Sfânt. „

Familia

scoala sfintirii

În numărul anterior al revistei am abordat un subiect despre care se vorbește mult, s-au scris multe, dar cu toate acestea încă sunt multe de învățat și anume *despre relații*.

Atunci am amintit faptul că fericirea adevărată, durabilă, nu vine din realizările noastre, nici din lucrurile pe care le deținem, ci din relațiile bune și sănătoase: în primul rând cu Dumnezeu Tatăl nostru; cu soțul sau soția, cu copiii, cu membrii familiei extinse, cu cei din biserică, cu colegii de la muncă și putem continua!

Fiind în acel sezon al vieții în care Dumnezeu m-a binecuvântat cu un fiu-ginere și urmează în curând să fie îmbogățită cu o fiică-noră, am căutat să învăț și să dezvolt relațiile cu aceștia în așa fel încât să onorez pe Dumnezeu, care a adus aceste două suflete în familia noastră. Așa că, de această dată, voi face referire la relațiile dintre soacră-noră, soacră-ginere.

Înainte de a merge mai departe, voi recunoaște faptul că regret că nu am avut acest interes pentru aceste relații, mai devreme, pe când eram doar în postura de noră.

Am avut o mamă-soacră bună, credincioasă care m-a iubit și respectat și de la care am avut multe de învățat. Dar uitându-mă înapoi, cred că aș fi avut mai multe beneficii dacă la timpul acela aș fi abordat altfel aceste relații. Însă, odată cu trecerea timpului, am învățat cât de important este să iei aminte la toate învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu. În Tit 2:3 ni se spune că „femeile în vârstă... să învețe pe alții ce este bine”. Și treptat am început să învăț din înțelepciunea celor mai înaintate în vârstă.

Revenind la relația soacră-noră sau ginere, mărturisesc că devenind soacră, mi s-a schimbat mult perspectiva mea asupra acestei relații! În tinerețe dădeam atenție doar faptului că atât eu cât și soțul meu, am lăsat părinții și am devenit una, o familie nouă. Mai apoi au venit copiii, o fată și un băiat, care au fost bucuria noastră și preocupările noastre adesea se

învârteau în jurul existenței lor. Au crescut și când a sosit vremea ca ei să se desprindă... parcă totul s-a schimbat! Știu foarte bine (la nivel de intelect) cum trebuie să decurgă lucrurile, însă nu este deloc ușor.

Privind la relația dintre Rut și Naomi descrisă în Rut 1:16, în mintea noastră zicem că e un ideal greu de atins! „Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu, unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea.”

Da, este un ideal, dar Dumnezeu ne spune că este un ideal pe care putem învăța să îl atingem. Se prea poate ca la tinerețe să nu dorești nici măcar să te gândești la el, dar când vine timpul să „îți lași” copilul tău să plece, vei conștientiza că a venit vremea să culegi ceea ce ai semănat, așa cum scrie în Galateni 6:7: „ce seamănă omul, aceea va și secera”.

Și unul din lucrurile pe care trebuie să le învățăm în cadrul acestei relații se referă la comunicare. Comunicarea dintre soacră-noră sau soacră-ginere este mult știrbită de frică și atunci cei mai mulți evită să comunice. Din acest motiv, în urma unui chestionar pe care l-am trimis mai multor persoane, am făcut o scurtă listă cu lucruri pe care atât soacrele cât și nurorile sau ginerii (cu precădere nurorile) ar vrea să le spună, dar nu au suficient curaj. Așa că am dorit în articolul de față să devin vocea lor!

Lată câteva lucruri pe care o noră-ginere ar vrea să le spună soacrei:

1. Dă voie fiului tău (fiicei) să se dezlipească de tine (Geneza 2:24). Nu avea așteptarea ca în continuare tu să fii influența principală din viața lui și ca el să facă ceea ce tu consideri că e necesar și potrivit să facă. Soția (soțul) trebuie să fie persoana cu care trebuie acum să se sfătuiască și împreună cu care să ia deciziile.
2. Am nevoie să aud și să văd că mă apreciezi pentru lucrurile bune pe care le vezi la mine și să mă încurajezi atunci când vezi că mă împiedic în strădania mea de a face corect ceea ce țin de atribuțiile mele.
3. Nu mă critica nici atunci când sunt cu tine și cu atât mai puțin în lipsa mea! Găsește un mod înțelept de a-mi vorbi atunci când este imperios necesar să mă atenționezi cu privire la ceva.
4. Chiar dacă am nevoie de sfaturi, din cauza tinereții mele, probabil nu mă simt confortabil să ți le cer! Te rog, ai răbdare, nu mi le oferi! Cu siguranță vine timpul când voi vedea cine ești cu adevărat și am să îți cer eu ajutorul! Nu vreau să interpretez greșit dorința ta de a mă sfătui, să consider că, de fapt, tu mă deza-probi și condamni modul în care eu acționez în diverse situații.
5. Este foarte probabil că sunt diferită de tine! Am alte priorități, înțeleg altfel lucrurile și am alte aspirații! Nu încerca să mă transformi în ceea ce tu îți dorești să fiu! Acceptă-mă și iubeste-mă așa cum sunt! Dacă fiul tău poate, cu siguranță, poți și tu!
6. Chiar dacă eu și fiul tău luăm decizii cu care tu nu ești de acord, te rog să le respecti! Nu încerca să pui presiune pe noi sau să încerci să manipulezi lucrurile în așa fel ca într-un final să facem așa cum tu dorești!
7. Permite-mi să nu fiu în toate de acord cu tine! Dacă nu îți împărtășesc gurile, visele, valorile, nu considera că este ceva personal!
8. Atunci când consideri că am făcut greșeli, că te-am jignit sau supărat, stai de vorbă cu mine! Verifică dacă m-ai înțeles bine și hai să reparăm împreună lucrurile, înainte să se instaleze distanțare și neîncredere între noi.
9. Știu că ei, copiii mei sunt nepoții tăi, însă totuși, sunt copiii mei! Dă-mi voie să îi cresc și să îi educ așa cum eu împreună cu fiul tău considerăm că e bine! Poți să îmi dai sfaturi (atunci când le cer), dar să nu ai așteptarea ca eu să le urmez pe toate!

10. Am mare nevoie să știu că te rogi pentru mine, pentru a nu eșua în misiunea mea de soție și mamă.

11. Te rog, ajută-mă să îmi găsesc locul în familia voastră! Asta nu presupune că tu pierzi locul tău, că vei fi exclusă! Permite-mi să arăt potențialul pe care îl am de oferit înregii familiei extinse!

12. Lasă-mă să îmi exprim mulțumirea și recunoștința! Să-ți demonstrez că te iubesc și prețuiesc pentru că ai crescut un fiu minunat care astăzi își împlinește în mod onorabil rolul de soț și cap în familia noastră.

13. Fă-ți timp liber, special, pe care să îl petreci cu mine, în care să încercăm amândouă să construim o relație care să oglindească că suntem urmașe ale lui Cristos.

Iar acum să vedem ce anume ar vrea o soacră, ca nora sau gine-rele ei să audă:

1. Relația cu fiul (fiica) meu s-a schimbat, ar în continuare am rămas mama lui. De la naștere până în ziua nunții voastre am fost „Prima doamnă” din viața lui. El are în continuare sentimente pentru mine. Nu încerca să le distrugi! Nu e firesc! Îi provocă o mare durere și daună dacă încerci acest lucru (Exod 20:12).

2. Acceptă-mă pentru ceea ce sunt, așa cum sunt! Încearcă să mă înțelegi și să mă accepti!

3. Respectă-mi vârsta și experiența! Dă-mi voie să împărtășesc cu tine experiența mea! Cu siguranță, poți să ai un beneficiu.

4. Vorbește cu mine atunci când consideri că ți-am greșit cu ceva! Cere clarificări atunci când nu înțelegi ce am dorit să spun sau când am acționat în alt mod decât ți-ai fi dorit. Nu sunt perfectă! Te rog să presupui că îmi dau tot interesul pentru a face doar ceea ce e bine pentru tine și casa ta! Vorbește-mi, te rog, cu blândețe și calm chiar și când poate te-am rănit (neintenționat)!

5. Încearcă să mă înțelegi! Nu mă judeca! Orice poveste poate fi spusă din perspectiva a două persoane. Nu lăsa amărăciunea să se interpună între noi. Amintește-ți tot timpul că suntem o familie.

6. Invită-mă la evenimente alături de părinții tăi, surorile și frații tăi. Dă-mi ocazia să îi cunosc. Include-mă în activitățile voastre.

7. Vorbește, comunică cu mine. Mi-ar plăcea să îmi cer uneori și mie părerea! Aș dori să am ocazia să îți vorbesc despre copilăria fiului meu! Sună-mă cateodată doar să vezi cum sunt! Aș vrea să te lași și tu cunoscută de mine! Vorbește-mi despre tine și despre copilăria ta!

8. Caută să mă cunoști mai mult decât superficial! Sunt o persoană care are sentimente, convingeri și idei. S-ar putea să avem destul de multe lucruri în comun! Nu mă compara cu părinții tăi și nu avea așteptări să fac toate lucrurile în felul în care îl fac ei.

9. Exprimă-ți clar așteptările! Ce anume nu ai vrea să fac și ce anume ai dori să fac atunci când sunt la tine în casă! Ai putea interpreta dorința mea de a fi de ajutor ca o critică la adresa ta! Spune-mi cum pot să fiu un ajutor pentru voi!

10. Dă-mi voie să îmi cunosc nepoții! Pentru ca viețile copiilor tăi să fie împlinite, ei au nevoie de o relație sănătoasă cu bunicii din ambele părți.

11. Fă-ți timp pentru a-ți exprima recunoștința! Fie prin faptul că mă ajuți cu ceva în casă, că îmi oferi o atenție sau printr-un simplu „mulțumesc”.

12. Doresc să îmi exprim și eu mulțumirea pentru că îl iubești și îl sprijini pe fiul (fiica) meu, îl încurajezi să își păstreze o relație frumoasă cu noi!

13. Iartă-mă că am considerat că nu există nimeni potrivit pentru fiul (fiica) meu, care să îi ofere ceea ce eu i-am oferit pe parcursul vieții! Astăzi pot să îți mulțumesc pentru că ești perfectă pentru el.

Ar fi multe încă de spus... Poate cu o altă ocazie voi continua! Până atunci vreau să vă las un subiect la care să meditați inspirat din învățăturile Domnului Isus expuse în Matei 7:12

„Tot ceea ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în acestea sunt cuprinse Legea și Prorocii”.

**Mia Pop (foto)
Biserica „Noul Legământ”, Târgu Mureș**

Victorioasă în Hristos

Am trecut prin cel mai greu moment al vieții mele – un divorț dureros, de neacceptat, după aproape zece ani de căsnicie. Inima mea s-a frânt de durere, iar mintea, rătăcind în căutarea unui răspuns, a țesut aceste versuri:

*Am obosit spre Tine să tot strig,
O, vino, mai aproape să îmi fi,
Să simt durerea mai ușoară,
S-alung îngrijorarea cea amară.*

*Cum aș putea eu fără Tine?
Cum aș putea să-naintez?
Așa de mică și neînsemnată sunt,
Atât de mare Ești și toate-n mână-Ți sunt.*

*Vino, astăzi, până nu e prea târziu,
Vreau, dar nu pot să merg pe cale,
Atât de gol și greu e fără iubirea-Ți mare,
Cuprinde-mă să știu că ești mereu aici.*

Cel mai dificil a fost să accept că, după despărțire, eu și cei trei copii ai mei trebuia să o luăm de la zero. Aveam doar câțiva euro în cont, valizele cu haine și un munte de temeri: *Unde vom locui? Cum voi putea cumpăra cele necesare pentru casă? Cu ce voi pune mâncare pe masă?*

Dar ce minunat Dumnezeu avem! El nu m-a părăsit nicio clipă. Mi-a fost alături în aceea perioadă prin familia mea, prin prieteni dragi, care au devenit purtătorii iubirii Sale necondiționate.

Primul miracol al noii mele vieți s-a întâmplat când mai multe familii, unite de dragoste și generozitate, au adunat bani ca să-mi mobileze complet un apartament. Nu voi uita niciodată clipa în care am văzut dubița albă, plină cu toate cele necesare: mobila pentru camera mea, pentru camera copiilor, mașina de spălat, aspiratorul, vesela...Dubița parcă în fața noului apartament, pe care îl închiriasem cu sprijinul părinților mei. Am izbucnit în plâns – lacrimi de bucurie amestecate cu recunoștință.

L-am cunoscut pe Dumnezeu atât de profund în aceea perioadă, încât Îl întâlneam deseori în visele mele. Simțeam prezența Lui în casa noastră, ca pe o alinare tăcută și caldă, și experimentam alături de El o viață nouă.

Am avut nevoie de ani de vindecare și restaurare. Am luptat cu disperare în rugăciune, căci eram asaltată de atacuri spirituale. Diavolul șoptea fără încetare minciuni crude: Nu ești bună de nimic! Nu vei reuși să-ți crești copiii! Veți muri de foame! Ești inutilă!

Dar tocmai aceste încercări m-au adus mai aproape de Dumnezeu. Am înțeles că nu sunt definită de eșecurile mele, de fricile mele sau de luptele mele. Sunt fiica Celui Preaînalt, a Celui care toate le poate.

Trecutul nu poate fi schimbat, însă prezentul și viitorul meu sunt acum pline de lumina harului lui Dumnezeu. El m-a învățat, prin fiecare pas al acestui proces, ce înseamnă adevărata iertare. Chiar și atunci când persoana care mi-a făcut atât de mult rău nu a simțit nevoia să își ceară iertare, Dumnezeu mi-a arătat adevărata putere a iertării. Așa cum El mi-a dăruit iertare prin jertfa de la cruce, pot să dau și eu mai departe această binecuvântare.

Inima mea este plină de recunoștință, pentru că Dumnezeu m-a binecuvântat cu un soț minunat și o familie deosebită. A restaurat fiecare spărtură a inimii mele, făcând din ea inimă nouă, prin care pot să ofer iubire, înțelegere și acceptare.

În fiecare dimineață aleg să privesc dincolo de efemerul lucrurilor, ancorându-mi întreaga ființă în Dumnezeu.

Pentru că, dragele mele, dacă El este de partea noastră, cine ar mai putea să ne dărâme? Cine ar putea sta împotriva noastră atunci când sprijinul nostru este neclintit în Cel Atotputernic?

*Povestea mea nu este despre cădere, ci despre ridicare,
Nu este despre întuneric, ci despre lumina restauratoare,
Nu despre pierdere, ci despre renaștere,
Într-o viață care poartă semnătura harului divin.
Oriunde v-ar duce valurile vieții, rămâneți aproape de Dumnezeu,
Singurul care cunoaște taina durerii,
Singurul care vă iubește fără margini și fără condiții.*

El îți șoptește neobosit:

*„Fata mea,
Lasă-mă să-ți fiu alături,
Când sufletul ți-e trist și plânge,
Nu duce povara grea singură,
Nu încerca s-ascunzi durerea,
Eu pentru tine am murit la cruce,
Am luat totul asupra Mea,
Sunt, am fost, voi fi mereu,
Nu te simți abandonată,
Nu asculta gânduri deșarte,
Iubirea Mea n-are sfârșit,
În ea cuprind tot universul,
Nu-ți fie frică,
Sunt aici,
Te iau în brațe,
Te port de mână
Și îți șoptesc
În liniște și pace
Că te iubesc.
Cum nu-nțelegi!”*

**Cu dragoste, sora voastră în credință,
Iulia Petrina (foto)**

Nu te mai îngrijora!

Aruncă toată îngrijorarea la cruce

Sunt și eu mama a patru copii minunați. Sunt soție și o femeie care slujește cu mare drag oamenilor din jur. Îmi place să aduc un zâmbet pe fața altor femei și să le spun că există speranță, atunci când noi nu mai vedem vreuna. Dumnezeu ne spune în Scriptură să aruncăm toate îngrijorările asupra Lui, iar El se va îngriji: „Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși se îngrijește de voi.” (1Petru 5:7)

Îngrijorarea este o povară pentru foarte multe femei. Aproape toate poartă această povară cu ele zilnic: griji legate de copii, familie, locul de muncă, sănătate, viitor sau poate chiar finanțe. M-am luptat și eu cu ele și încă mă mai lupt cu cele mai multe dintre ele. Dacă nu avem credință în Dumnezeu, aceste griji și poveri ne pot afecta foarte puternic sănătatea, dar și relația noastră cu Dumnezeu. Te pot ține departe de Dumnezeu, iar apoi te trezești că nu mai ai putere să te rogi, să citești Scriptura și să stai de vorbă cu Dumnezeu, pentru că această povară îți apasă sufletul. Însă, Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să nu ne lăsăm copleșite de îngrijorare, ci să ne încredem în El, Cel care este credincios și ne poartă de grijă.

Dumnezeu se îngrijește de nevoile tale

Dumnezeu cunoaște fiecare nevoie a noastră. Așa cum El hrănește păsările cerului și îmbracă crinii câmpului cu frumusețe și splendoare, cu atât mai mult va avea grijă de tine și de tot ce este încredințat ție. Ai încredere în Planul Său și alungă de la tine orice stare de îngrijorare. „Nu vă îngrijorați de nimic, ci, orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea Lui, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” (Filipeni 4:6-7)

În loc să te lași împovărată de griji, aruncă-le la cruce. Mulțumește-I Lui pentru tot ce ți-a oferit. Numără-ți binecuvântările și dă-I slava Lui pentru fiecare binecuvântare din viața ta. Ai încredere că Dumnezeu va lucra la toate cauzele tale. Problemele tale îi sunt cunoscute Domnului, așa că ridică-te și îmbărbătează-te! Mergi înainte cu credință!

Dumnezeu este Cel care ne poartă poverile

Ca femei, mereu ne simțim responsabile pentru fiecare lucru din viața noastră. Dumnezeu nu ne-a chemat să ne purtăm poverile singure. El ne invită, într-un mod atât de direct și frumos, să le predăm Lui. Tu nu le poți purta singură. El este cel care îți va da putere, resurse și înțelepciunea de care ai nevoie să faci față tuturor circumstanțelor din viața ta. Ai credință în El și nu te uita înapoi! Poate te îngrijorezi de ziua de mâine, poate că ai copii care nu-L mai urmează pe Dumnezeu sau poate că chiar tu ești cea care te lupți și simți că nu te mai poți apropia de Dumnezeu așa cum ai făcut-o cândva! Înaintează! Fă primul pas către El! Roagă-te Lui, iar El, la vremea potrivită, îți va răspunde! Te înțeleg. Și eu port poveri. Și eu am întrebări. Dar credința mea este doar în Dumnezeu și știu că, la vremea potrivită, El va lucra într-un mod minunat. „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.” (Ieremia 29:11)

Ești o ființă prețioasă și iubită de Dumnezeu

Dacă ai fi conștientă cât de mult te iubește Dumnezeu, cu siguranță vei alunga orice sentiment de îngrijorare din viața ta. „Nu te teme, căci Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume, ești a Mea.” (Isaia 43:1)

Dumnezeu te cunoaște personal; El știe fiecare cămăruță a inimii tale și nu te va lăsa niciodată singură, chiar dacă, poate, de oameni vei fi alungată, supărată sau zdrobită. El te iubește și ai încredere că El te ține în mâna Lui și nu te lasă!

Încrederea în Dumnezeu îți oferă o pace de nedescris. El îți oferă putere și speranță. Alege astăzi să predai orice îngrijorare în mâna Domnului și să trăiești cu credință că El este în control.

Caută-L, roagă-te Lui și umblă în siguranță, știind că Tatăl Ceresc te iubește și dorește ce este mai bine pentru tine! Ai valoare și un preț în ochii Lui.

Alina Deac (foto)

„Nu te teme, căci Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume, ești a Mea.”

(Isaia 43:1)

Esti creată

pentru lucrări și mai bune

Dumnezeu este Totul

Dumnezeu este Începutul și Sfârșitul. El este povestea fiecărei vieți, Cel ce ne-a creat și Cel care ne duce la împlinire. Fără El, nimic nu are sens.

Îl vezi în fiecare răsărit care alungă întunericul nopții. Îl auzi în fiecare ploaie care cade peste pământul uscat. Îl simți în fiecare adiere de vânt care îți mângâie fața. El este în fiecare zi bună și în fiecare zi grea.

„Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul”, zice Domnul Dumnezeu, „Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.” (Apocalipsa 1:8)

Așa că, dacă astăzi simți că te-ai rătăcit, amintește-ți că nu ești pierdută. Ești în palmele Celui care ți-a numărat fiecare fir de păr de pe cap și ți-a scris zilele încă înainte să fi existat. Dumnezeu nu a greșit când te-a creat.

Când Dumnezeu îți vorbește în șoapte blânde

Poate că astăzi inima ta e obosită de încercări. Poate că zilele ți se par grele, iar întrebările fără răspuns îți apasă sufletul. Poate că ai obosit să mai speri, să mai crezi, să mai lupți. Dar să știi că Dumnezeu nu este absent în suferința ta.

Când privești în jur și totul pare haotic, când te simți pierdută într-o lume nesigură, Dumnezeu rămâne Stânca pe care te poți sprijini. Chiar și atunci când nu Îl simți aproape, El este acolo, mai prezent decât respirația ta. El este Stăpân peste cer și pământ, dar și Dumnezeul care locuiește în inimile celor care Îl iubesc.

În astfel de momente, alege să te închini Lui exact așa cum ești – fără mască, fără teamă, fără prefăcătorie. Durerile tale nu sunt ascunse de ochii Lui. Lacrimile pe care le verși în tăcere sunt numărate de Dumnezeu, iar mâinile Lui nu sunt prea scurte ca să le șteargă. El nu Se îndepărtează când ești zdrobită, ci vine și mai aproape.

„Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit.” (Psalmul 34:18)

Pentru că la finalul zilei, nu circumstanțele definesc cine ești, ci Dumnezeul care te-a creat! Și pentru că uneori inimile noastre înțeleg mai bine prin versuri, vreau să las aici această poezie pe care am scris-o din inimă:

Esti aleasă, protejată și destinată să îi aparții

Diavolul muncește din greu ca să te facă să te simți respinsă, de neacceptat și înstrăinată, pentru că așa este el. Dar tu nu îi aparții lui, ci Domnului.

Noi suntem ale lui Dumnezeu, alese mai dinainte să Îi aparținem, așezate în Cristos, ascunse în El, destinate să nu fim vreodată izgonite sau abandonate, și mereu situate la cea mai bună masă.

Nu contează cine te va alunga sau respinge în această lume, tu ești pentru vecie fiica lui Cristos.

„Căci noi suntem lucrarea Lui, creați în Cristos Isus pentru faptele bune pe care lea pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:10)

Gândește-te la ce înseamnă să fii lucrarea Lui. Totul – împrejurările vieții tale, personalitatea ta, talentele, puterile și slăbiciunile tale – au contribuit la cine ești și cine ai fost aleasă să fii în Cristos.

Esti unică, cu darurile și harul lui Dumnezeu în tine

Dacă vreodată ai simțit că nu ești suficientă, vreau să îți amintesc un adevăr simplu: Dumnezeu te-a creat exact așa cum trebuia să fii.

Nu ai fost menită să fii ca altcineva. Nu ai fost creată să te încadrezi într-un tipar. Tu ești unică, cu darurile și harul Lui Dumnezeu în tine.

Nu ascunde darul tău. Nu îți minimaliza chemarea. Nu te teme că nu ești suficient de bună. Dacă Dumnezeu te-a ales, atunci te va și modela, ca să fii pregătită pentru lucrarea la care ai fost chemată.

Așa că stai de vorbă cu Isus. Exact așa cum ai vorbi cu cel mai bun prieten. Împărtășește-l bucuriile, temerile, visele și lacrimile tale. Așază-le toate la poala crucii și lasă-L pe El să îți arate drumul.

„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor; Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.” (Isaia 41:10)

Dumnezeu nu face greșeli. Tu nu ești un accident. Nu ești „prea puțin” sau „prea mult”. Ești exact ceea ce Dumnezeu a gândit să fii.

Așa că nu te măsoară după așteptările lumii. Nu lăsa teama să îți stingă lumina! Nu uita: ești specială, prețioasă și iubită.

Și ca să îți las un ultim gând... Un adevăr care mi-a fost o mare încurajare și pe care vreau să-l împărtășesc cu tine:

Dacă vrei să fii plină de bucurie, trebuie să înveți să fii plină de încredere în Dumnezeu. Și credința înseamnă să ai încredere că El este ceea ce spune că este, că va face ce a promis că va face și că tu ești cine spune El că ești.

*1. Am fost cândva departe de Tine,
Risipindu-mi timpul pe căi străine.
Dar Tu ai vrut să te cunosc, să te slujesc
Și m-ai chemat într-o zi,
ca după Cuvântul Tău să tânjesc.*

*2. În golurile sufletului meu ai adus lumină
Și ai presărat mintea mea cu Cuvântul Tău Sfânt,
purtându-mi fiecare vină.
Mi-ai dat Harul să trăiesc o viață care ți se închină,
Să pot iubi fără vină, cu
o inimă derecunoștință plină.*

*3. Îți cer iertare pentru greșelile-mi zilnice,
Pentru faptele rele și zadarnice.
Mă plec smerită înaintea crucii Tale
Și te rog să îmi dai iertare!*

*4. Spală-mi inima, limpezește mintea mea,
Fă-mă curată și învrednicește-mi
închinarea înaintea Ta.
Dă-mi putere să dobor împrejurimea
ce îmi stă în cale
Și să pot avea parte de profunzimea
Harului de la poala crucii Tale.*

*5. Vreau să învăț mai mult despre Cine Ești,
Să Te pot adora în curăție, ca Tu să mă primești.
Menirea mea e să te Laud pentru vecii,
Alături de îngeri în număr de mii și mii!*

Diana Pop Scridon (foto)

"Mulțumesc că Tu nu privești ca ei, că Tu mă vezi..."

Tu ești
Dumnezeul
care mă vede! (Luca 21:1-4)

Doamne, uneori am impresia că nu mă vezi.

Am ajuns să fiu ștearsă, prezența mea să nu conteze, cuvintele mele să nu fie băgate în seamă de nimeni, iar acțiunile mele să fie privite cu dispreț sau cu milă. Oamenii m-au scos din cercurile lor, trăiesc o singurătate care mă apasă și care-mi fură, picătură cu picătură, urma de fericire care mi-a rămas. Nu găsesc niște ochi care să mă privească cu bunăvoință, care să-și dorească, măcar puțin, să înțeleagă acest gol imens care mi se strecoară în suflet. Nu mai sunt importantă pentru nimeni. Toată binefacerea, efortul și investiția pe care le-am făcut până acum sunt uitate și aruncate undeva într-un trecut de care nu-și amintește nimeni.

Dar Tu știi, Doamne, Tu știi cât de mult am rupt din mine pentru ceilalți, cât am dat, cât am iubit. N-am mai rămas cu nimic, doar cu resentimente, pe care încerc, cumva, să le fac să tacă. În tot acest amalgam numit viață, cu toată această durere pe care nu mi-o știam vindeca, cu inima mea care obosise să mai lupte, mi-am amintit de Tine. Am știut că Tu ești credincios. Am știut că Tu știi. Am vrut să fac ceva pentru Tine, să-Ți dau ceva drept mulțumire.

Dar Doamne, am rămas așa de săracă. Când am mers spre Templu și i-am văzut pe toți care mergeau cu pași apăsăți să lase în vistierie bani, am vrut să mă întorc. Ce conta puținul meu pentru Tine, când oamenii puneau de sute de ori mai mult? Ce puteai face cu doi bănuți? Erau așa de puțini. Și totuși... Nu am altceva ce să-Ți dau. Atât mi-au rămas. Aș fi vrut să-Ți dau mai mult, să privești la darul meu cu aceeași plăcere cu care credeam că te uiți la darurile celor bogați, să contribui cu mult mai mult la Împărăția Ta. Dar eram sigură că Tu știi că am dat tot ce am avut.

Și da, Tu ai văzut!

Doamne, cum m-ai văzut? Cum poți să treci cu vederea darurile celor bogați și să te oprești la mine? Nu vezi hainele lor, pungile pline de bani, sunetul pe care-l fac banii când cad în visterie unul după celălalt? Nu te-a impresionat darul lor? Nu le-ai zâmbit, încurajându-i să mai dea și altă dată? Cum ai contabilizat Tu, de ai văzut că eu am dat mai mult decât toți ceilalți? Ce cântar ai Tu, Doamne?

Iartă-mă, că mă uit la cei bogați și cred că darul meu nu contează, că Tu nu-l vezi, că pentru Tine n-are aceeași importanță. Iartă-mă că mă gândesc că Tu privești cum privim noi – în mod egoist, cu prejudecăți, uitându-ne doar la exterior. Iartă-mă, că de atâtea ori am vrut să-mi îngrop banii, să-i dau pe ultima bucată de pâine și să mor, să mă gândesc că m-ai uitat, ca să-mi justific cumva lipsa de acțiune. Recunosc acum că Tu ești Dumnezeul care e îndeajuns, că-mi ceri să dau ce am, că vrei să te pun pe Tine deasupra a ceea ce cred eu. Știu, Doamne, că Tu înmulțești, că doi bănuți pentru Tine pot însemna mai mult decât darurile bogaților. Mulțumesc că Tu nu privești ca ei, că Tu mă vezi, că darul meu e apreciat de Tine.

Ajută-mă să dau ce am. Când vin etape grele în viață și mi se pare că nu am ce să ofer, că darul meu nesemnificativ oricum nu contează, că n-are rost, ajută-mă să dau ce am mai bun pentru Tine, chiar dacă nu sunt decât doi bănuți.

Când stau cu mâna întinsă și aștept să mi se dea, când îmi doresc ca oamenii să mă ajute, să-mi vadă durerea și să răspundă, iar ei nu o fac, ajută-mă să aduc la Tine jertfa mulțumirii mele. Să-Ți dau ce e al Tău. Cred că Tu poți să înmulțești. Și chiar dacă nu o faci, Tu meriți să primești tot ce mi-a rămas să trăiesc!

Maria Enache (foto)

Alergarea care duce nicăieri

„Alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești al lui Dumnezeu, în Hristos Isus... în așa fel încât în ziua lui Hristos să mă pot lăuda că nu am alergat degeaba...”
(Filipeni 2:16 și 3:14)

Mi-am tot dorit să am ocazia să merg la sală să fac mișcare deoarece jobul meu e static, iar vremea rece nu îmi mai permitea să fac plimbări. Iar Dumnezeu mi-a onorat dorința, oferindu-mi cadou un abonament la sală. Îmi amintesc că i-am spus Domnului că sunt curioasă ce mă va învăța prin această experiență.

Mi-am pus muzică de închinare în căști, în timp ce făceam exercițiile și rând pe rând am primit câteva idei pe care vreau să vi le împărtășesc.

Cu toate cunoașteți banda de alergat, iar unele dintre voi poate ați folosit-o (același principiu se aplică și la bicicletele de interior sau steppere).

Ce am observat la banda de alergat este că are o opțiune: GUEST (vizitator / musafir) care te lasă să îți pui tu viteza, înclinația și să faci practic ce vrei și cum vrei.

Și am conștientizat atunci că și noi, de multe ori, ne comportăm ca niște musafiri / vizitatori pe calea Domnului. Mergem sau alergăm cum credem noi de cuviință, atât cât vrem, fără a avea vreo obligație sau vreun țel stabilit. Iar apoi suntem frustrate că nu vedem rezultate, suntem mai epuizate ca înainte și, în cele din urmă, abandonăm.

Iar aici Dumnezeu mi-a vorbit astfel: „Dacă vrei să ai rezultate, fă următoarele lucruri:

1. Cunoaște-te pe tine!

Dacă vrei să realizezi ceva în relația cu Dumnezeu, proșterne-te înaintea Lui și vezi exact locul în care te afli. Fii sinceră înaintea Lui și vezi care e relația ta cu El cu adevărat (la fel și când te apuci de sport, trebuie să cunoști cât poți duce, ce exerciții poți face, etc.);

2. Alege-ți un țel, o țintă!

Revin la partea cu „GUEST”. Dacă nu alegi din sistem un program care are ca scop arderea de grăsimi, întărirea mușchilor, parcurgerea „unei distanțe” etc., atunci doar alergi în van. Singurul efect pe care acest alergat îl are asupra ta este că vei fi extrem de obosită și nu vei vedea rezultatele dorite. Pavel spune „Alerg spre țintă... nu ca și cum aș fi alergat degeaba!” (Filipeni 2:16 și 3:14). Așadar, draga mea, setează-ți și tu obiective clare: vreau să citesc toată Biblia în acest an. Vreau să ajung să stau o oră în rugăciune zilnic, vreau să X, vreau să Y. Și în funcție de ce ai ales, împarte în etape.

3. Începe cu pași mărunți și crește pe parcurs!

Dacă nu ai un obicei de a te ruga sistematic, spre exemplu, nu îți propune să te rogi, de mâine, câte o oră pe zi. E ca și cum tu ai avea o problemă la o mână, dar mergând la sală vrei să ridici direct 20 de kg cu acea mână. Doar te vei opri sau chiar răni și vei abandona. Așadar, alege lucruri care să le faci: să citești, să te rogi, să cânti, în cantități mai mici, iar treptat crește „doza”. Treptat, „mușchii” tăi spirituali se vor întări și vei putea face mai multe.

4. Chiar dacă e greu, continuă!

„Căci jugul meu este bun și sarcina Mea este ușoară” – deci e clar că există un jug, e ceva ce ne „apasă”, ce ne pune să facem efort. Dar e spre binele nostru! Și la sală, dacă nu ai făcut mișcare și începi să lucrezi, să alergi, chiar și treptat, e un efort pe care-l depui. Și corpul are tendința să opună rezistență. Cu atât mai mult în lumea spirituală. Când începem să facem lucrurile pe care Dumnezeu le cere de la noi, Diavolul va încerca să ne pună piedici, să ne scoată în față obstacole.

Și oooo, cum nu știm noi ca și mame că atunci când vrem să ne rugăm ne strigă copiii, când vrem să citim cineva are nevoie de noi, ne strigă mâncarea de pe foc și hainele de întins etc. Dar CONTINUĂ în ciuda obstacolelor, căci El este Cel ce te întărește și onorează dedicarea ta. „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății” (Efeseni 6:12) „Totuși noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit” (Romani 8:37).

5. NU te compara cu ceilalți!

Am mers într-o zi la sală și deja eram mândră de parcursul și evoluția mea. Dar, în acea zi, era acolo o doamnă de vreo 60 de ani plus, îmbrăcată în echipament sportiv, care m-a dus cu gândul că o fi fost ceva atletă / sportivă la viața ei. La fiecare aparat la care eu lucram, venea și ea ulterior și făcea mult mai bine, era cu mult mai în formă decât mine. Și atunci Duhul Domnului mi-a spus că și noi, ne comparăm ca mame, ca soții sau ca slujitoare cu altele pe care le vedem „mai sus” ca noi. Doar că această comparație ne face să ne oprim. Dar El vrea ca noi să înțelegem că fiecare dintre noi am avut parcursul nostru, luptele noastre, pașii noștri mărunți care ne-au dus unde suntem. Da, e bine să vrem mai mult, să vrem să ajungem ca X sau Y, dar asta ca și țel, nu ca și comparație acum, în acest moment când începem. Nu am voie să renunț eu, care mă rog 10 minute pe zi, doar pentru că m-am comparat cu sora Rodica Volintiru, spre exemplu, care stă ore întregi în rugăciune. Poate fi ceva spre care să tind. Dar nu uitați că și apostolul Pavel spune „Să-L cunosc pe El și să mă fac asemenea cu moartea Lui” (Filipeni 3:7-14).

Așadar, el se compara doar cu Hristos, în dorința de a semăna tot mai mult cu El – dar ca și ȚEL, ca și ȚINTĂ.

6. Respiră!

Ca exercițiile să aibă efect și să nu te obosești foarte tare, e nevoie să respiri constant. Să inspiri și să expiri. Și în timp ce făceam aceasta mi-am adus aminte un scurt video pe care l-am văzut, al unui rabin evreu. El spunea așa: „Ați realizat că Numele lui Yahwe e imitarea inspirației și a expirației? YAH (inspiri)- WE (expiri). Astfel, noi trăim prin EL, Dumnezeul Yahwe.” Și am înțeles atunci de la Dumnezeu că pentru a putea alerga pe calea care duce către El, trebuie să trăiesc la fiecare pas, la fiecare respirație, PRIN EL: YAAAAAH-WEEE. Doar așa vom putea înainta pe cale, fiind mereu dependente de El și „emanându-l prin toți porii noștri”.

Așadar draga mea, dacă dorești să duci relația ta cu Dumnezeu la un alt nivel, fii sinceră cu starea în care ești, pune-ți un țel, începe cu pași mărunți, nu te da bătută și nu te compara. Dar și mai important, trăiește prin El, lasă-L să se vadă El în tot ceea ce faci. Iar El va onora efortul tău și te va ajuta să faci mult mai multe.

Și „sunt încredințată că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Hristos” (Filipeni 1:6).

Flavia Tiplea
Biserica „Peniel”, Bistrița

Hoțul de speranță

„Hoțul nu vine decât să fure,
să înjunghie și să prăpădească.” (Ioan 10:10a)

„Să știi că în cele mai grele momente
și în cele mai disperate stări
pacea noastră este în Hristos.”

Cu siguranță te gândești ce mod ciudat de a începe și a introduce un articol într-o revistă dedicată femeilor. Adevărul este că în fiecare moment suntem înconjurate și urmărite de „hoți” nevăzuți precum teama, nesiguranța, grijile tulburătoare și frământările vieții de zi cu zi.

Simțim încet cum uneori suntem copleșite de tot felul de lucruri care nu fac altceva decât să destabilizeze liniștea și pacea noastră sufletească, însă aș dori să îți spun, dacă vei citi vreodată acest articol, să știi că în cele mai grele momente și în cele mai disperate stări pacea noastră este în Hristos.

În urmă cu câțiva ani, am fost testată pozitiv pentru prima dată la virusul SARS-CoV-1. Înainte cu câteva zile a fost testată pozitiv mama mea, ulterior am ajuns amândouă să fim internate în același salon. Au fost zile interesante. Eu nu resimțeam atât de mult efectele acestui virus în mod fizic ca și ea, însă în mod spiritual simțeam constant cum în gândul meu toată teama provenită în urma diferitelor știri care circulau în media în acea perioadă, săpa adânc în mintea mea. Ajungeam uneori în toiul nopții să îmi pun diferite întrebări, să mă îndoiesc de unele promisiuni ale lui Dumnezeu și toate acestea ca rezultat al faptului că am îngăduit și am permis fricii să îmi paralizeze gândirea în acele momente.

Însă Dumnezeu are planurile Sale așa de bine conturate și nu îngăduie niciodată să cădem atât de mult încât mâinii Lui să îi fie imposibil să ne prindă. În acea perioadă eram logodită de puțin timp (perfect moment pentru boală, nu-i așa?), iar logodnicul meu în mod constant aducea înaintea mea versetul pe care la începutul prieteniei noastre l-am luat ca motto: „Domnul Se va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți.” (Exodul 14:14) Continuăm și azi în familia noastră să fim încurajați de același verset. Atunci am înțeles că de multe ori, când în jurul nostru este furtună, în inima noastră poate fi pace și liniște dacă îl lăsăm pe Dumnezeu să își facă lucrarea Sa în noi.

Atitudinea potrivită și liniștea sunt resursele pe care Dumnezeu le-a pus în inima noastră ca atunci când trecem prin diferite încercări să nu ne lăsăm doborâți și înfrunțați de ele.

Poate în momentele acestea, printre hoții care îți dau târcoale este nesiguranța că nu faci destul sau că nu ești suficient de valoroasă. Dar te rog, amintește-ți promisiunea Lui: „Domnul Însuși va merge înaintea ta, El Însuși va fi cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa; nu te teme și nu te înspăimânta!” (Deuteronomul 31:8)

Iar la final, aș vrea să ne întoarcem la versetul cu care am început. Ar fi atât de trist să privim doar la prima parte a sa. Ar fi trist doar să știm că există un hoț care vine doar să jefuiască pacea și bunăstarea inimilor noastre și să ne regăsim trăind cu frica de el în mod constant. Dar, te încurajez să privești și să primești speranță din continuarea lui: „Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.” (Ioan 10:10b)

Hristos a venit să ne aducă viață și nu orice fel de viață, ci viață din belșug. Privește la bunătatea Lui, crede promisiunile Lui pentru viața ta și rostește-le ca o aducere aminte a harului nemărginit de care El ne-a făcut parte. Așadar, te încurajez să nu mai dai loc hoților să îți fure bucuria pe care o primești din mâna lui Hristos, ci ține-te strâns legată de făgăduințele Sale minunate pentru viața și viitorul tău.

Adina Miriam Moga (foto)

Ana

Fiecare om poartă în suflet o poveste. E nevoie doar de cineva care să o asculte. Sau să o scrie. Sau mai bine zis, să o rescrie. Dumnezeu e autorul poveștii mele, dar de multe ori Îi iau penița din mână și vreau să scriu și eu măcar câteva rânduri. Când mă lasă s-o fac, iese un dezastru și vin, iar și iar, la El, să se întoarcă unde a rămas și să rescrie. Iar El, taie tot ce am scris, uneori rupe pagina și se apucă, răbdător, de rescris: Ce bine c-ai venit!

În urmă cu aproape un an, viața m-a adus într-un punct în care am fost forțată să mă opresc din tot tumultul și goana zilnică și să îmi reevaluez prioritățile. Am fost doborâtă de burnout și depresie, iar în mijlocul durerii în care mă scufundam, am strigat, de fapt, am urlat la Dumnezeu să mă scoată de acolo și să mă aducă din nou la lumină. În neputința mea, cu cât încercam mai mult să ies la mal, cu atât mă afundam mai adânc; cu cât Îi ceream mai mult lui Dumnezeu să-mi ia durerea, cu atât mai intens o simțeam. În momentele acelea de disperare, ochii mi s-au îndreptat spre Ana din cartea lui Samuel.

Abia aștept să o întâlnesc și să îi mulțumesc pentru că m-a învățat atâtea lecții valoroase.

Lecția 1: Vino la Dumnezeu cu inima zdrobită

Ana era o femeie care îl iubea pe Dumnezeu. Avea o situație materială bună și era răsfățată și favorizată de soțul ei, Elkana. Aparent, avea toate motivele să fie fericită. Dar, nu era. Ana trăia o suferință profundă, pentru că era sterilă. Într-o cultură în care lipsa copiilor era privită ca un blestem, maternitatea era singura valoare atribuită femeilor. Suferința ei era amplificată și de înțepăturile dure ale Peninei, cealaltă soție a lui Elkana, care avea copii.

Soțului Anei îi era de ajuns ea și fiind foarte afectat de tristețea ei, voia să o scoată de acolo.

Bărbatul îi zicea: „Ana, de ce plângi și nu mănânci? Pentru ce ți-e inima atât de întristată? Oare nu prețuiesc eu pentru tine mai mult decât zece fii?” (1 Samuel 1:8) Cu toate acestea, Ana nu putea fi consolată, dar nici nu s-a izolat în amărăciunea ei. În loc să caute soluții omenești sau să rămână captivă resentimentelor, ea și-a adus zbulciul interior înaintea lui Dumnezeu. S-a dus la Cortul Întâlnirii și și-a trăit durerea pe genunchi. Nu a fugit de ea, nu a trecut peste, ci a adus-o în fața Domnului și a trecut prin ea, acolo, la picioarele Lui. „Avea sufletul amărât și s-a rugat Domnului cu amar... stătea mult înaintea Domnului, vorbea în inima ei și numai buzele i se mișcau, fără să i se audă vocea.” (1 Samuel 1:10,13)

Rugăciunea ei era atât de profundă și vulnerabilă, încât preotul, Eli, a crezut că delirează, că e beată. Ana și-a vărsat inima înaintea Domnului și a făcut abstracție de tot ce era în jurul ei. Doar El, ea și durerea.

Dumnezeu dorește ca noi să venim la El cu toate poverile noastre. Rugăciunea autentică, fie ea plină de lacrimi, sau seacă, fără vlagă, este un act de încredere în suveranitatea și bunătatea Lui. În Hristos, avem o

invitație deschisă: „Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi.” (1 Petru 5:7).

Lecția 2: Pacea vine înaintea răspunsului

Un moment-cheie în povestea Anei este transformarea ei după rugăciune. Ana pleacă de la Tabernacol cu o inimă liniștită: „Femeia a plecat. A mâncat, și fața ei n-a mai fost aceeași.” (1 Samuel 1:18).

Interesant este că, în acel moment, situația ei nu se schimbă. Biblia nu spune că Ana s-a pus pe genunchi stearpă și s-a ridicat fertilă. Ana nu era încă însărcinată, când a plecat de la Casa Domnului, dar pacea și speranța i-au fost restaurate. Aceasta arată că întâlnirea cu Dumnezeu transformă mai întâi inima, înainte de a transforma circumstanțele. Ba chiar, de multe ori, circumstanțele rămân aceleași.

Când venim la Dumnezeu în rugăciune, El ne oferă pacea care întrece orice înțelegere (Filipeni 4:7). Această pace nu depinde de răspunsuri, ci de prezența Lui. Faptul că știm că El ne aude și ne iubește este suficient pentru a ne schimba perspectiva.

Lecția 3. Răspunsul lui Dumnezeu vine la timpul potrivit

Dumnezeu i-a răspuns Anei prin darul unui fiu, Samuel. El a devenit unul dintre cei mai mari profeți și lideri din istoria Israelului. Totuși, Ana a trebuit să aștepte în tăcere și cu încredere momentul potrivit în planul divin.

Ana nu a încetat să Îl onoreze pe Dumnezeu după ce rugăciunea i-a fost ascultată. Ea L-a recunoscut ca sursa binecuvântării ei și și-a ținut promisiunea, dedicându-l pe Samuel slujirii Domnului. Cântecul ei din 1 Samuel 2 este o mărturie a recunoștinței și a teologiei profunde despre suveranitatea și dreptatea lui Dumnezeu.

Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre la momentul potrivit, în conformitate cu voia Sa. Este important să așteptăm cu răbdare, încredințați că planurile Lui sunt bune (Ieremia 29:11). În plus, răspunsurile Sale nu sunt doar pentru binele nostru, ci pentru slava Lui și binele altora.

Ana spune: „Mi se bucură inima în Domnul, puterea îmi este înălțată în Domnul, iar gura mea este larg deschisă împotriva dușmanilor mei, căci mă bucur de mântuirea Ta. Nimeni nu este sfânt ca Domnul, căci nu este

nici un Dumnezeu în afară de Tine, nu este stâncă precum Dumnezeul nostru. [...] Arcurile celor puternici sunt sfărâmate, însă cei care se clatină sunt încinși cu putere. [...] El ridică din praf pe cel sărac și din grămada de cenușă îl înalță pe cel nevoiaș, ca să-i așeze la un loc cu nobilii și ca să le dea drept moștenire un tron acoperit cu slavă, căci ai Domnului sunt stâlpii pământului și pe ei a așezat El lumea.” (1 Samuel 2: 1,2,4,8)

Lecția 4: Fă lucrurile în ordinea corectă

De multe ori, când suntem în suferință sau când Îi cerem Lui Dumnezeu ceva important pentru noi, ne așteptăm să ne dea, iar după ce primim acel lucru, vine și pacea. Vrem să cerem, să primim, iar abia apoi, rezultatul este pacea. Dar ceea ce vrea El de la noi este să ne vărsăm inima înaintea Lui, să cerem, să primim pacea Lui, iar la timpul potrivit, vom primi răspunsul. De multe ori suntem prea orbiți de durerea noastră și prea obsedați de dorința de a ieși din ea ca să vedem că El e acolo cu noi, în durere. Până nu ne abandonăm cu totul Lui, indiferent de rezultat, nu Îi simțim pacea și libertatea. Iar dacă facem aceste două lucruri cu adevărat, din toată inima, rezultatul nici nu mai contează, pentru că înțelegem că voia Lui este perfectă. Dar El ne dă, în bunătatea Lui, și rezultate. Ne răspunde la timpul potrivit și ne ține de mână pe tot parcursul.

Lecția 5: Dumnezeu ne rescrie istoria

Ana nu era o figură importantă în societatea vremii, era o femeie infertilă și nefericită de care își bătea joc cealaltă soție a soțului ei. Dar Dumnezeu a pus-o în centrul istoriei poporului Israel. Samuel a devenit unul dintre cei mai mari profeți și judecători ai Israelului, un lider spiritual care a uns primii doi regi ai națiunii, Saul și David. Ana, mama lui, a fost o piesă esențială în acest plan divin. Prin rugăciunea și credința ei, Ana a făcut parte din împlinirea planului lui Dumnezeu pentru poporul Său.

Dumnezeu a transformat o suferință personală, într-o mărturie puternică despre credințioșia Lui. Istoria Anei a devenit un exemplu etern al puterii lui Dumnezeu de a schimba vieți, transformând lacrimile în bucurie și disperarea în speranță.

Ea ne învață că Dumnezeu poate

rescrie orice poveste, indiferent de cât de dificilă sau lipsită speranță pare. El răspunde rugăciunilor la momentul potrivit și în feluri care depășesc așteptările noastre, iar binecuvântările Lui sunt întotdeauna mai mari decât ceea ce am pierdut. După ce îl dedică pe Samuel, Ana mai primește de la Dumnezeu trei fii și două fiice. (1 Samuel 2:21)

Dumnezeu, nu doar că ne cunoaște durerile, dar le transformă în surse de binecuvântare, dacă ne încredem în El.

Draga mea, te încurajez:

Vino cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu. Rugăciunea Anei ne învață că nu există emoții sau suferințe prea mari pentru a le aduce înaintea Lui. Dumnezeu dorește ca noi să ne deschidem inimile înaintea Lui, indiferent de durerea noastră.

Caută pacea Lui, înainte de soluții. Înainte ca situația să se schimbe, Ana a experimentat pacea sufletului. Această pace vine din încrederea în caracterul lui Dumnezeu, nu din schimbarea circumstanțelor. Lasă cu adevărat povara la piciorul crucii și primește în schimb pacea Lui.

Așteaptă răspunsul cu credință. Uneori, răspunsul lui Dumnezeu e DA, alteori e NU, iar de multe ori vine mult mai târziu decât ne-am așteptat. Totuși, de fiecare dată este mai bun decât am fi putut visa ori plănui noi. În timpul așteptării, Dumnezeu ne modelează caracterul și ne pregătește pentru binecuvântările Sale.

Povestea Anei este un testament al puterii rugăciunii, al păcii care vine din prezența lui Dumnezeu și al credințioșiei Lui de a răspunde la timpul potrivit. Ana ne învață că, atunci când venim înaintea Domnului cu inimi zdrobite, El ne transformă mai întâi pe noi, dându-ne pace, și apoi lucrează în viețile noastre conform planului Său perfect.

Ca și Ana, să învățăm să ne încredem în Dumnezeu, să ne lăsăm în grija Lui și să așteptăm răspunsurile Lui, știind că El ne iubește și că toate lucrurile lucrează spre binele celor care Îl iubesc (Romani 8:28).

Ai încredere că El e cel care îți poate scrie sau rescrie cea mai frumoasă și mai semnificativă poveste de viață, spre slava Lui.

Abandonează-te în grija Lui.

Alina Olteanu

iubită de Dumnezeu

Primăvara anului 2025 ne încântă cu parfumul ei deosebit; pământul renaște bucurie, speranță și dragostea divină coboară cu multă măiestrie la noi pe pământ. Dumnezeu răsplătește cu credincioșie creația Sa. Ne aplecăm privirea spre pământul pustiit de iarna friguroasă și admirăm frumusețea creației divine care va fi tot mai vizibilă; nimeni nu poate să oprească „mireasma care vine de la viață spre viață”. Oare cum ar fi dacă am putea simți bucuria pământului care se împodobește cu atâta măiestrie? Noi putem vesti cu credincioșie că răsplătirea cerească aici pe pământ va fi tot mai puternică, iar dacă privim în urma vieții noastre, observăm fiecare purtare de grijă a lui Dumnezeu care a fost cu noi, El ne-a ajutat. Chiar dacă în călătoria noastră de-a lungul vieții pe acest pământ am întâmpinat multe necazuri care au fost și vor fi împletite cu binecuvântări cerești, chiar dacă am fost îngăduite de Creator ca inima să ne fie frântă și zdrobită, noi știm că doar sămânța care moare poate aduce rod bogat. Da, eu tânjesc și accept ajutorul lui Dumnezeu! Împreună cu El suntem mai mult decât biruitoare, iar Cel care răsplătește rodul străduinței noastre este tot El. „Răsplățiți-o cu rodul muncii ei și faptele ei s-o laude la porțile cetății!” (Proverbele 31:31)

Noi, femeile, de dragul celor din jur (copii, soți, etc...) suntem capabile să renunțăm la „noi”. Ne lăsăm rănite apoi iertăm, indiferent de răutățile făcute de cei pe care îi iubim. Avem nevoie să ni se recunoască meritele, să fim apreciate și iubite. Știu că uneori noi suntem greu de înțeles... dar mai știm că suntem iubite de Dumnezeu întotdeauna.

Draga mea, Dumnezeu presară zilnic anumite perle sfinte în calea noastră, iar El dorește să ne împodobim cu ele. Lumina cerească strălucește încă din zorii dimineții. Bunătatea, dragostea, bucuria, pacea... se află în lucrurile simple.

În fiecare dimineață mă trezesc și respir aer curat venit din Împărăția Tatălui și mă pot bucura de frumusețea pe care Dumnezeu a creat-o pentru noi. Cu multă bucurie caut „perlele” în Cuvânt și rugăciune, iar dacă voi fi liniștită și plină de pace, Dumnezeu îmi va descoperi faptele în care va trebui să pășesc în fiecare zi.

„Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:10)

Liniștea și răsplata o dă Dumnezeu fiecăruia care acceptă planul Lui pentru viața sa. Depinde de așteptările tale, ce vrei să ai și ce vrei să devii.

Draga mea cititoare, accesoriile lumii acesteia îngreunează viața ta, dar iubirea lui Dumnezeu îți ușurează umblarea pe pământ. Eu știu că nu după ceea ce am agonisit aici pe pământ mă va răsplăti Dumnezeu, nici măcar pentru darul pe care l-am primit de la El, deși fac foarte multe lucruri zilnic cu ajutorul bunului Dumnezeu. Eu știu, credincioșia mea față de El îmi va fi răsplătită! Dacă sunt pregătită să accept și să împlinesc planul Său, mă voi putea numi „femeie după inima lui Dumnezeu”, iar El va răsplăti rodul muncii mele și voi fi laudată la porțile cetății!

Azi putem face cea mai bună alegere: să-L iubim și să-L ascultăm pe Dumnezeu, iar El ne va răsplăti cu viață veșnică slujirea mea și slujirea ta.

Cu drag pentru voi,
dragii femei prețioase!
Dorina Zimbru

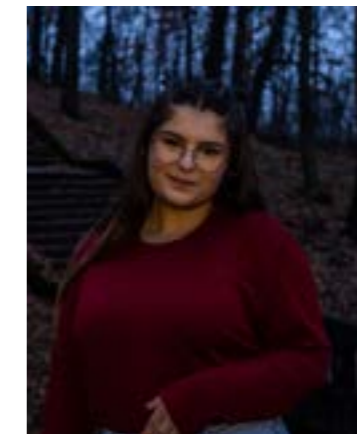
Rugăciunea mea de pocăință

– Vin'naintea Ta,
Atotputernic Tată,
Smerindu-mi inima
Mi-ntorc ființa toată.
Rătăcesc prin văi deșarte,
Răzvrătită-n a mea cale
Caut scăpare;
M-am îndepărtat prea tare ...
Fața Ta mi-e acum străină.
Mi-am luat partea de avere
Alegând crunta plăcere;
Devenind acum ruină.
Doamne, Cel Dintâi, bun Tată,
Iartă-mi nebunia mea.
Recunosc greșeala multă
Truda deșartă-n viața mea.
Cunoșteam Cuvântul,
Știam vocea Ta divină.
Firea mi-a ales păcatul,
Și-a cuprins a mea inimă.
Iartă-mi fărădelegea,
Iartă-mă, Isus!
Vreau să mă-ntorc acasă
La Tatăl meu de sus.
Alerg n-apoi spre Tine,
Isus, Prieten bun.
Tu m-ai așteptat acasă
Acum pe un nou drum.
Îți mulțumesc, o Doamne
Și te rog acum fierbinte,

*Zidește-n mine o inimă curată,
Pune în mine un duh nou, statornic.
Nu mă lepăda de la Fața Ta,
Lasă-mă în casa Ta să locuiesc;
Să-mi aștern patul la porțile Tale
Și în Cuvântul Tău de-acum eu să trăiesc.*

– Prin har tu ești răscumpărat.
Drag copil, nu te-am uitat.
Credința ta te-a mântuit
Ca tu sa știi că ești iubit.
Pierdut ai fost, dar te-am găsit:
Prin dragoste Eu te-am iertat.
Ai fost mort în păcat
Însă acum, ai înviat.

Autor: Andra Onica

Poți vedea primăvara,

chiar dacă în viața ta e toamnă sau chiar iarnă?

Primăvara reprezintă nu doar un sezon al naturii, ci și un simbol al renașterii spirituale. Așa cum florile și pomii încep să înflorească după iarnă, sufletul nostru poate experimenta o revitalizare profundă, atunci când ne deschidem inima și mintea spre iubirea și Lumina Lui Dumnezeu. Această sezonare a renașterii este o invitație de a ne regăsi puterile și de a ne reconecta cu Tatăl, Creatorul.

Renășterea Spirituală

„Deci, dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă; cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17)

În viața spirituală, primăvara poate fi văzută ca o perioadă de curățare și eliberare. Este momentul perfect pentru a lăsa în urmă vechile obiceiuri, frici sau resentimente, care ne împiedică să creștem. Așa cum natura se curăță de ghețurile iernii, și noi putem și ar trebui să lăsam în urmă bagajul emoțional care nu ne mai servește la niciun bine. Poate fi un bun moment să ne întrebăm: „Ce trebuie să las în urmă pentru a-mi permite să cresc?”

Semănarea Semintelor

Primăvara este, de asemenea, un moment pentru a semăna semintele dorințelor și visurilor noastre. Fiecare rugăciune, fiecare act de bunătate și fiecare intenție pozitivă pe care le manifestăm, sunt precum semintele pe care le plantăm în grădina sufletului nostru. Aceste seminte vor crește în moduri surprinzătoare, aducând roade în viața noastră. Rugându-te și reflectând asupra dorințelor tale, îți ajuți sufletul să se alinieze cu voința divină.

„Căci Dumnezeu iubeste pe cei care dau cu bucurie.” (2 Corinteni 9:7)

Observarea Ciclurilor Naturii

„Pentru că la vremea potrivită vom secera, dacă nu ne vom pierde nădejdea.” (Galateni 6:9) Acest verset ne amintește că fiecare sezon al vieții are un scop, iar răbdarea ne va aduce roadele dorite. Primăvara ne învață, de asemenea, despre importanța ritmurilor și ciclurilor vieții. Așa cum natura are propriile sale anotimpuri, la fel și noi trecem prin diverse faze. Uneori suntem în timpul de înflorire, alteori în vremea recoltării, și este esențial să recunoaștem și să acceptăm fiecare etapă. Aceasta completează învățătura despre răbdare și acceptare, îmbunătățind înțelegerea noastră despre procesul divin al creșterii.

Conexiunea cu Divinitatea

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6:33)

Aceasta ne îndeamnă să ne focalizăm pe relația noastră cu Dumnezeu, lăsând ca El să Se îngrijească de nevoile noastre. În această primăvară spirituală, îți poți îmbunătăți conexiunea cu Dumnezeu prin meditație, rugăciune, și prin moment de reculegere. Poți alege să petreci timp în natură, să observi frumusețea din jur și să te lași inspirat de creația divină. Această apropiere de natură îți poate întări legătura spirituală, aducând un simț profund de pace și recunoștință.

Bunătatea și Compasiunea

„Să nu obosim în facerea binelui, fiindcă la timpul convenit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală. Așadar, cât avem ocazie, să facem bine tuturor” (Galateni 6:9)

Acest verset subliniază importanța de a răspândi bunătate și compasiune în lume, fiind conștienți că fiecare gest contează. „Întăriți-vă și îmbărbătați-vă inimile, toți cei ce nădăjduiți în Domnul!” (Psalmii 31:24). Aceasta este o chemare la a ne întări credința și nădejdea în Dumnezeu, încurajându-ne să îmbrățișăm ciclicitatea vieții cu încredere.

Primăvara este un moment de regenerare, dar și o oportunitate de a răspândi bunătatea și compasiunea. Așa cum florile înflorească spre soare, la fel și noi putem alege să ne îndreptăm spre ceilalți cu dragoste și empatie. Fiecare act de bunătate, fie el mic sau mare, contribuie la crearea unei lumi mai luminoase și mai iubitoare, iar starea noastră de spirit se îmbunătățește.

În întreaga Sfânta Scriptură, Tatăl Creatorul ne transmite gânduri din chiar inima Sa:

*Dragă suflet de femeie,
În momentele de așteptare, când dorințele și speranțele tale par să fie departe, îți vorbesc cu iubire și compasiune, spunându-ți că Eu sunt mereu cu tine. Fiecare lacrimă vărsată este prețioasă pentru Mine, și fiecare rugăciune pe care o înalți ajunge direct la inima Mea.*

Dacă aștepti vindecare pentru tine sau pentru cei dragi, amintește-ți că „Eu sunt Cel care vindecă” (Exod 15:26). Crede că, în tăcerea așteptării, lucrez în culisele vieții voastre, transformând durerile în binecuvântări. „Mântuirea vine de la Domnul” (Psalmul 3:8) și, cu fiecare zi care trece, am un plan minunat pentru voi, chiar dacă acum nu îl vezi.

Pentru cei care au nevoie de întoarcere, să nu-ți pierzi speranța. „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, gânduri de pace și nu de nenorocire” (Ieremia 29:11). Eu lucrez în inimile lor, chiar și atunci când pare că s-au îndepărtat. Roagă-te cu tărie, și amintește-ți că „Dumnezeu nu dorește ca nimeni să piară, ci ca toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9).

Fii încrezătoare în calea pe care o urmezi, și nu uita să te îngrijești de sufletul tău în acest proces. „Veniți la Mine, toți cei împovărați și tulburați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). Așteptarea poate fi grea, dar este o perioadă de pregătire și de întărire a credinței tale.

Încredințează totul în mâinile Mele, și îți voi da pacea care depășește orice înțelegere (Filipeni 4:7). Rămâi fermă în credință, iar răspunsurile vor veni la timpul Meu.

Te iubesc necondiționat și sunt alături de tine mereu.

Așadar, primăvara este o oportunitate, o invitație la renaștere, la curățare, la semănare și la așteptare de rodire. Acceptând acestea în viața ta, poți experimenta o transformare profundă, care să aducă nu doar bucurie, ci și o mai bună înțelegere a scopului tău divin. Crediția ta, alături de iubirea lui Dumnezeu, îți va ghida pașii în această călătorie de creștere și armonie.

Privește Primăvara, chiar dacă norii grei ai toamnei apasă pe inima și mintea ta, chiar dacă îngheață parcă orice speranță și lumina de la capătul tunelului se tot ascunde. Isus, Primăvara noastră va aduce rezolvare, va aduce renaștere acolo unde este nevoie, va aduce vindecare, curățare de cele vechi și rele și dă din nou, VIAȚĂ!

Simona Rauca
Director adjunct, Liceul Creștin „Logos”, Bistrița

Fii gata!

Domnul Isus, Mirele Ceresc, a promis că va veni curând. Și pentru că nimeni nu știe ziua, decât Tatăl Dumnezeu, ne-a spus să veghem. Matei 24:42: „Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru.”

Există un timp de pregătire a miresei. Orice mireasă știe când va fi nuntă, pentru că a stabilit data, dar mireasa Domnului știe doar atât: „în curând”. Apocalipsa 22:20: „Cel ce adevărește aceste lucruri zice: ‘Da, eu vin curând.’ Amin!”

Ce înseamnă pregătire?

Cuvântul „pregătire”, eu înțeleg, înseamnă să cred în El și în Evanghelie! Să cercetez Scriptura, căci în ea găsim viața veșnică – Raiul. Ioan 5:39: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.”

Pregătirea înseamnă, în fiecare zi, să fii gata! Să corespundem standardelor neprihănirii! Să creștem în asemănarea cu El! Matei 5:48: „Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.”

Suntem desăvârșiți prin credința în Domnul Isus – îndreptățiți prin El și sfințiți de Domnul cu ajutorul Duhului Sfânt!

Apostolul Pavel îi îndemna pe efeseni să se poarte într-un chip vrednic de chemarea făcută și să fie buni, blânzi, răbdători, plini de dragoste, uniți prin legătura păcii și îngăduitori unul cu altul, la fel cum trebuie să facem și noi în fiecare zi.

Doamne, ajută-ne să ne aliniem Cuvântului Tău! Efeseni 4:1-3: „Vă sfătuiesc, dar, eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii.”

Doamne, ajută-ne să împlinim Cuvântul Tău și să fim gata!

Pentru a înțelege mai bine, Domnul Isus a vorbit ucenicilor în pilde despre venirea Sa. Una din ele este pilda celor zece fecioare care așteptau pe Mire să apară, însă, adormite, când a venit Mirele, cinci dintre ele au putut să-L întâmpine fiindcă aveau ulei în candelă și rezervă, iar celelalte cinci nu aveau ulei în vas. Matei 25:6: „La miezul nopții s-a auzit o strigare: ‘Iată mirele, ieșiți-l în întâmpinare!’” Atunci, toate fecioarele s-au sculat și și-au pregătit candelă.

Dar cele cinci care nu aveau rezervă de ulei în vas au strigat la cele înțelepte care aveau ulei, să le dea și lor. Sigur că răspunsul a fost: „Nu”, temându-se că nu o să le ajungă și lor. Mirele a venit; cele ce erau gata au intrat la nuntă și s-a încuiat ușa. Mai pe urmă au venit și celelalte cinci, care nu aveau ulei și băteau la ușă, dar Domnul Isus a spus: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc!” Ce durere! Ce tristețe! De aceea ne spune și nouă Domnul Isus să veghem și să-L rugăm în fiecare zi să ne umple de Duhul Sfânt și să fim cu haine curate, fără pată și din in subțire. Efeseni 5:27: „Ca să o înfățișeze înaintea Lui această biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.”

Versurile unei poezii:

„Cu in subțire îmbrăcată,
mireasa Ta s-a pregătit,
te cheamă azi înlăcrimată,
o vino, Mire preaiubit!”

Dumnezeu ne poruncește nouă, care citim aceste rânduri, și tuturor oamenilor, să se pocăiască și să creadă în Evanghelie! El este Mântuitorul tuturor celor care cred în El!

A murit pe cruce și a curs mult sânge din trupul Lui, pentru păcatele întregii omeniri. Isaia 53:5 –

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și, prin rănile Lui, suntem vindecați.” Acest sânge, care a curs din rănile Lui, te poate curăți de orice nelegiuire și ești socotit neprihănit prin credință, mărturisindu-ți păcatele!

Vino la El așa cum ești și El te primește! El este răspunsul și rezolvarea la toate problemele și necazurile tale! El este apa vieții și balsamul de vindecare! Isus, Mielul Jertfit de pe Golgota! Apocalipsa 22:14 – „Ferice de cei ce și spală hainele, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porțile cetății.”

Doamne, ajută-ne să fim gata și să intrăm și noi pe porțile cetății, în ziua aceea măreață a venirii Tale!

Versurile unei cântări:

„Căci se-aude-n zare
Luptă, zgomot mare,
care prevestesc:
Vine Isus, vine Isus!”

„Pregătește-ne, Doamne, prin har divin, pentru împărăția care ne așteaptă, apoi condu-ne în căminul Tău ceresc, și, gândindu-ne veșnic spre Tine, ni-l îndreaptă!”

Dumnezeu să ne întărească pe toți credința, nădejdea și dragostea, care sunt temelii creștinului, și această temelie să fie pe Stâncă! Mulțumim lui Dumnezeu pentru această revistă „Suflet de femeie”, prin care putem să ne îndemnăm una pe alta la dragoste și fapte bune. Tot ce v-am scris vouă mi-am spus și mie, iar Domnul să ne binecuvânteze pe toate, să facem parte din Mireasa Domnului! Proverbe 11:25 – „Cine udă pe alții va fi udat și el.”

Să fim treze, veghetoare și puternic încrezătoare în Domnul, și, în felul acesta, vom putea să fim lumină și, în asemănare cu Domnul Isus Hristos, ca și alții să vină la El pentru a fi mântuiți. Deci, să ne ferim de tot ce ni se pare rău: de mândrie, răutate, vorbiri de rău, bârfe, certuri etc., căci toate acestea ne pot consuma uleiul din vas.

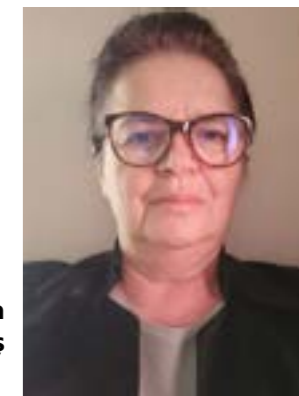
Să adunăm în fiecare zi ulei în vas prin citirea Cuvântului – Biblia – și rugăciuni, căci „se-aude sus pe cer un imn de glorie care prevestesc că vine Isus.”

FII GATA!!!!

Rugăciune:

Doamne, îți mulțumesc pentru darul Duhului Sfânt, care mă întărește și mă ajută să fiu biruitoare prin dificultățile și problemele vieții! Te rog, iartă-mă că am umblat și prin puterile mele! Doamne, ajută-mă să mă despart de tot ce e lume și zgomotos, să pot auzi vocea Ta cea blândă și liniștită! Mă rog ca umblarea mea și vorbirea mea, precum și ale tuturor celor care citesc acest articol, să Ți aducă cinste!

Te rog în NUMELE LUI ISUS. Amin!
FII GATA!

Victoria Natea
Biserica „Bethel”, Târgu Mureș

Ai trăit **cu adevărat**?

Probabil că majoritatea dintre voi veți spune că este un subiect depresiv... moartea. Însă, în ultima perioadă mi s-a întâmplat, și cred că nu sunt singura, să aud tot mai des cazuri de oameni plecați dintre noi, poate prea devreme. Prieteni, cunoștințe, colegi, părinți, frați, soți... poate chiar copii... și aceasta pentru că trăim într-o lume în care domină moartea...

Suntem bombardați zilnic din toate părțile de vești despre boli, accidente, catastrofe naturale, dezastre, lupte, războaie, pierderi etc.

Pe lângă întrebarea „unde-ți vei petrece veșnicia?” care este cea mai importantă, se pune întrebarea care stă la baza acestui articol: „ai trăit cu adevărat?”

Pentru că, la urma urmelor, în fața morții, de altfel inevitabile, nu mai contează cine ești sau ce-ai făcut, câți “followers” ai avut pe rețelele de socializare sau cât de “influencer” ești... nu mai contează ce statut social, ce job, ce mașină ai avut, în ce locuri exotice ți-ai petrecut vacanțele sau câți bani ai făcut... în fața morții nu mai contează nici cât de frumoasă ai fost sau ce “soț” frumos, iubitor, credincios ai avut... nu mai contează nimic, decât **DACĂ** ai trăit **CU ADEVĂRAT**.

Ai trăit cu adevărat înainte să mori?

Dincolo de banalitatea întrebării, dincolo de suprafață, dincolo de cuvinte... oare chiar am trăit noi cu adevărat, am fost fericiți, ne-am atins scopul pentru care am fost creați sau am așteptat mereu acel „ceva” care să ne împlinească... am așteptat să creștem, să trecem de perioada tumultuoasă a adolescenței, să terminăm școala, să ne trăim povestea de dragoste mult visată, să ne căsătorim, să ne deschidem o afacere, să devenim mame, soacre, cuscre, bunici, străbunici... Am trăit cu adevărat sau am așteptat să ne crească copiii, să se ducă la casele lor, să ieșim la pensie, să ne aducă nepoți ș.a.m.d.?!

Personal, consider că opusul fericirii nu e nefericirea, ci amânarea... amânarea fericirii. Haideți să trăim cu adevărat aici și acum, fără să mai așteptăm ziua de vineri, salariul, vacanța sau să treacă iarna....

Haideți să fim ferice, chiar dacă nu avem tot ce ne-am dori sau tot ce vedem la alții... abia atunci gustăm adevărata fericire. Să înțelegem că viața este cea mai mare binecuvântare de la Dumnezeu... să o prețuim și să nu o nesocotim trăind o viață banală, searbădă, mereu în grabă și luând-o ca și cum ni s-ar cuveni o zi de mâine. Ziua de mâine nu este a noastră. Este darul lui Dumnezeu pentru noi.

Haideți să fim o binecuvântare pentru cei din jurul nostru, trăind cu folos pentru semenii și nu pentru propriile noastre plăceri... haideți să fim un zâmbet cald, un cuvânt de mângâiere, un sfat bun, un gând inspirat la momentul potrivit.

Haideți să trăim frumos, cu sens, cu-adevărat, știind că ceea ce trăim pe pământ, are impact și-n Cer. Iar atunci când vom ajunge la linia de sosire, să putem răspunde afirmativ la întrebarea: „ai trăit cu adevărat?”

Miriam Văduva (foto)

Uniți în rugăciune

“Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”
(Ioan 13:35)

Care este semnul vizibil pentru toți cei din lume că suntem copiii Domnului?

Semnul vizibil este că avem dragoste unii pentru alții.

Și cum se manifestă această dragoste? Sunt multe modalități în care ne putem arăta dragostea frățească, așa cum ne învață Scriptura, dar una la îndemână oricui este rugăciunea. Biblia ne îndeamnă: „Rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.” (Iacov 5:16)

Dacă conduci totul în rugăciune, știi că mergi în sensul lui Dumnezeu. În rugăciune trebuie să adaugi totdeauna argumente. Rugăciunea pentru cel trist, cu probleme, e ca roua în timpul ariștei. Ce frumoasă este, înaintea Domnului, rugăciunea în unitate! Cum să nu răspundă un părinte când vede copiii lui care susțin, în fața lui, cauza unuia dintre ei, toți uniți și cu lacrimi de iubire!

Forma supremă de iubire dintre credincioși este unitatea. Cine îl iubește pe Domnul Isus, iubește și pe ai Lui. Dragostea este singura cheie care descurie cerul. Scriptura nu cunoaște creștini izolați: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit, într-un gând și o simțire.” (1 Corinteni 1:10).

Acolo unde este adevărata Biserică, „dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el.” (1 Corinteni 12:26)

Creștinii adevărați își poartă sarcinile unii altora.

Am experimentat în zilele acestea susținerea în rugăciune a unei cauze cu care m-am confruntat. Am trăit sentimente de bucurie în suferință atunci când am văzut și simțit unitatea în rugăciune, susținerea prin cuvinte de mângâiere, de încurajare și prin prezența fizică atunci când am trecut prin momente grele.

Cu lacrimi de bucurie am mulțumit Domnului pentru dragostea frățească, pentru prezența Lui plină de dragoste manifestată prin surorile și frații mei, pe care i-am simțit aproape. Rugăciunile lor în unitate au ajuns la Cel ce poate totul, iar mâna Lui cea bună a fost cu mine.

Am simțit Biserica întocmai ca o familie – familia Domnului Isus. Mulțumesc și pe această cale Domnului pentru Cuvântul Lui, pentru învățătură din Scriptură, pentru vindecare și mulțumesc surorilor și fraților mei pentru împlinirea poruncii pe care o avem de la El: „Cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său.” (1 Ioan 4:21)

Îți mulțumesc, Doamne, pentru rugăciuni ascultate! Îți mulțumesc, Doamne, pentru cât de mult am primit, pentru cât de mult sunt iubită, pentru toate. În veci Te slăvesc și îți mulțumesc!

Să ne ajute bunul Dumnezeu pe fiecare să fim mădulare sănătoși în trupul Lui – Biserica – iar mădularele să se îngrijească deopotrivă unul de altul. Să rămânem uniți în rugăciune, cu credință, cu dragoste, cunoscând voia lui Dumnezeu! Fiți binecuvântați!

Cu prețuire, **Lidia Aldea**
Biserica „BethEl”, Târgu Mureș

eu sunt

cine spune Dumnezeu că sunt

„Să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihanire și o sfințenie pe care o dă adevărul.” (Efeseni 4:23-24). Mă uit în oglindă, nu ca să-mi studiez cearcănele sau ridurile și părul alb ieșit la iveală, ci ca să întreb imaginea care mă privește: „Cine ești tu? Cine sunt eu?”

Fac o retrospectivă și realizez că sunt un produs (nefinalizat) care poartă amprenta fiecărei etape de viață și a modului în care am răspuns tuturor factorilor care m-au influențat.

De atâtea ori am pus preț pe CE SPUNE LUMEA DESPRE MINE. Nu știu cum se face, dar de multe ori, amintirile frumoase din copilărie mi-au fost estompate de unele apostrofări spuse cu siguranță în momente de neveghere sau de supărare îndreptățită: „Nu ești bună de nimic! Nimic nu e de capul tău! Să te văd la casa ta de ce ești în stare!” A urmat adolescența cu întrebările și spaimele ei, dar și cu întrebările malițioase ale unora dintre colegi. Undeva, în adâncul inimii, mi s-au cuibărit aceste observații ca niște germei în stare latentă, gata să iasă la suprafață în orice mediu favorabil.

Am așteptat tinerețea ca pe un tărâm al făgăduințelor, cu speranța eliberării de angoasele adolescenței și cu dorința de a pune o nouă temelie lumii. Am visat să fiu diferită, dar m-am surprins repetând greșelile părinților. În dorința de a găsi modele, am pus soclu multor persoane, dar am fost dezamăgită. Mi-am deschis inima și mi-am încredințat secretele unor „prietene” care le-au expus pe tarabele publice...

După ce m-am căsătorit, ne-am mutat la Timișoara, un fel de Canaan al României. Statutul meu a devenit unul și mai ingrat: noi etichete mi-au fost atașate, ca niște abțibilduri de care nu aveam cum să scap. Acum eram „moldoveanca aceea”, „pocăita”, „femeia aceea cu mulți copii”... Lumea pune accent doar pe frumusețe, pe apartenența la o anumită clasă socială, pe succes și posesiuni.

În alergarea nebună a planetei, cine să se fi oprit să asculte strigătele inimii mele frânte...?!

Am început atunci să muncesc din răspuțeri, să demonstrez că nu sunt aceea din descrierea nedrepte. M-am străduit să mulțumesc pe toată lumea, să țin cont de toate opiniile.

Mi-am confecționat un set întreg de măști: zâmbeam când îmi venea să strig, manifestam bunătate când aș fi dat cu toate lucrurile de pământ, răspundeam că sunt bine, chiar dacă eram în faliment...

Pentru mulți ani am fost în sala de travaliu a vieții mele adunînd mereu durere, fără a avea puterea de a deveni ceea ce știam că sunt.

Puterea expulzării din vechea mea ființă era atât de slăbită! Eram mereu în tranziția a ceea ce eram și nu mai doream să fiu și aceea care puteam deveni fără a îndrăzni, însă.

Criza aceasta a identității a durat prea mult timp în viața mea și am plătit un nedrept de mare tribut. Niciuna dintre metodele prin care am crezut că mă eliberez n-a dat rezultate.

Vindecarea inimii și definirea adevăratei identități au venit proporțional cu cunoașterea lui Dumnezeu creator și dezvoltarea relației cu El, Singurul care deținea manualul meu de funcționare.

Într-o zi am hotărât că SUNT CINE SPUNE DUMNEZEU CĂ SUNT! Am acceptat că am fost creată un original, unicat, un produs irepetabil. Dintre miliardele de oameni care s-au perindat pe pământ, nimeni nu are particularitățile și investiția pe care a făcut-o Dumnezeu în mine. Am un preț inestimabil pentru că aparțin lui Hristos, iar El este valoros în mine.

Caut zilnic promisiunile Cuvântului ca o resursă proaspătă, ca o putere care să mă mențină mereu în picioare în omul lăuntric. Iau aceste merinde atât pentru mine, cât și ca o provizie mereu la îndemână pentru cei pe care-i poftesc la masa sufletului meu.

Am învățat să am o gândire biblică referitoare la mine și la cei dragi mie. Am redescoperit Psalmul 139. Dincolo de lectura cu care eram obișnuită, am început să dau sens și valoare fiecărei afirmații, pentru a putea spune ca David: „Te laud, Doamne, că m-ai făcut o făptură atât de minunată!”

M-am redescoperit în afirmațiile divine și-mi notez pe cartonașe, pe caiete, dar și pe tablita inimii, orice adevăr sau promisiune de care am nevoie în solicitările cu care mă confrunt. Nu mai pun atâta preț pe părerile celor din jur. În schimb, mă interesează mult mai mult ce spune Domnul despre mine și despre ceea ce fac.

Am învățat să mă scutur repede de etichetele nedrepte ale lumii, să mă bucur de toate detaliile vieții cultivând și admirând frumosul, făcând, în sfârșit lucrurile pentru care altădată nu aveam timp.

Îmi descopăr nevoile personale și-mi dau rînd la răsfaț, măcar din când în când. Până la urmă, toate încercările și toate binecuvântările m-au înrădăcinat mai mult în relația cu Domnul meu.

Angela Țiprișan
Din cartea: Lada cu zestre

Domnul meu, tăria mea...

*Domnul meu, tăria mea și pricina laudelor mele,
Domnul meu, salvarea mea ocrotitoare,
În Tine se bucură inima mea...
Te laud, căci ai privit spre mine,
M-ai mângâiat din amar și suspine,
M-ai ridicat din groapa morții, Domnul meu,
Și eu veșnic, veșnic, voi cânta!*

*Voi cânta laudele Tale, Doamne,
Voi cânta și voi spune cât de mare ești!
Tu spre mine ai privit cu bunătate,
M-ai condus spre viață cu blânde șoapte...*

*Domnul meu, m-ai prețuit și dragoste mi-ai dăruit,
Domnul meu, ce nu m-ai disprețuit,
Te iubesc, că-ntâi Tu m-ai iubit...
Spre mine haruri ai trimis,
Vin ales și salbe-mpărătești,
M-ai strigat pe nume din negrul mormânt
Și în slavă-mi dai așezământ...*

*Domnul meu, Tu m-ai chemat să merg pe ape, înspre
adâncime,
Domnul meu, Te-am ascultat...
Spre zări senine dorul meu se-ndreaptă...
Cu Tine, voi trece prin noapte,
Cu Tine, mă înalț dincolo de moarte,
Cu Tine, biruința-am câștigat-o și în veci
Voi cânta și voi spune cât de mare ești!*

*Voi cânta laudele Tale, Doamne,
Voi cânta și voi spune cât de mare ești!
Tu spre mine ai privit cu bunătate,
M-ai condus spre viață cu blânde șoapte...*

Cioara Cristina-Daniela

Ce predică atitudinea ta?

Mă gândem să încep aceste rânduri cu o întrebare, la care te rog frumos să te oprești din citit și să încerci să îți răspunzi cât mai sincer și precis.

Când te-ai simțit ultima dată inconfortabil în prezența cuiva?

Acum încearcă să îți dai seama care au fost motivele pentru care ai fost făcut să te simți așa. Citește încă o dată: ai fost făcut să te simți așa! Poți fi provocat ușor de cei din afară sau liniștea sufletului tău nu poate fi perturbată de comportamentele celor din jur atât de ușor? Dacă da, care crezi că este cauza? El / ea / ei sau tu?

Atât cel care este făcut să se simtă inconfortabil cât și cel care se simte inconfortabil, pot fi două persoane care, poate fără să își dea seama, „caută la fața omului”. (Iacov 2:1)

Pășesc săptămânal într-o biserică evanghelică. Acolo, cei mai mulți participă, cred ei, pasiv la serviciul de închinare. Însă prea puțini recunosc faptul că ei sunt activi în ascultare sau ignorare; activi, în onorarea sau dezonorarea lui Dumnezeu (o paranteză necesară, durere și iar durere în sufletului celui iubitor de Dumnezeu și dornic de închinare, în momentul când ajungi să asisti mai mult la „predicile” celor needucați sau a celor nepăsători din congregație, decât la predica celui care e menit să îți predice din față!). Cei mai mulți pierdem din vedere faptul că noi ca oameni predicăm mai mult decât preotul de la altar sau pastorul de la amvon!

Atitudinile noastre și felul de a trata pe aproapele nostru sau situațiile prin care trecem, asemeni unui megafon în urechile trecătorului, predică!

Dar ce predică atitudinea ta în relație cu cei din jurul tău? Cum te raportezi la ei? Îți iubești aproapele cu adevărat, îl cinstești, îl onorezi ca om, ca făptură a Mâinilor Divine care te-au plămădit și pe tine, sau îl consideri inferior? Dar pe tine cum te vezi în raport cu aproapele tău? Îți vezi valoarea dincolo și înainte de orice poziție în ochii lumii, vezi ce valoare inestimabilă este în tine, chiar dacă uneori ai fost ca un diamant improșcat cu noroiul circumstanțelor traumatiche sau negative? Știi să vezi în oameni, inclusiv în tine ceea ce are preț cu adevărat? Știi să te faci vulnerabil când e nevoie de creștere, de apropiere, de cunoaștere? Sunt doar câteva întrebări pe care cred că fiecare dintre noi ar fi bine să ni le punem măcar din când în când în umblarea noastră prin viață...

Trăim într-o lume în care oamenii strigă după ajutor, strigă după iubire, după apropiere... și din păcate, strigă într-un fel care te poate face să vrei să fugi de ei!

Cum știi să trăiești în raport cu aproapele tău?

Cu nevoile lui, cu așteptările lui? Ți-e frică să devii vulnerabil? Ți-e teamă să iubești și să fii iubit cu adevărat? Cred că prea mulți oameni aleg să trăiască la un nivel atât de superficial zilele noastre, iar nevoia lor acută de iubire, de cunoaștere, de împlinire, rămâne un strigăt ascuns sub masca superficialului, a poziționării în curentul lumii... Orice om are nevoie de iubire și-a iubi, orice om are nevoie de înțelegere, de susținere! Încerci să cunoști și să te lași cunoscut sau te simți vulnerabil în fața cunoașterii proprii sau a celui alt?

Am întâlnit oameni care din cauza a ceea ce au trăit sau trăiesc în relație cu unii oameni, ajung să se priveze de bucuria relațiilor autentice, a iubirii, a cunoașterii, a libertății în spirit. Cât de trist, cât de greu trebuie să fie! Dar dacă ai ajuns să cunoști astfel de oameni sau să te regăsești în astfel de comportamente, ce faci pentru a ajuta pe cel de lângă tine sau pentru a te ajuta pe tine ca să ieși de acolo?

Tu ești capodopera Sa, tu ești lucrarea mâinilor Sale și nu există circumstanță sau neputință pe care El să nu o poată face să lucreze spre binele tău!

Aș dori ca aceste rânduri să fie un îndemn plin de prețuire pentru noi ca oameni și relațiile noastre, un îndemn la deschidere, la prețuire și la a trăi cu atitudini curate și sfinte, în orice circumstanță, în orice loc: „Frații mei, să nu țineți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la fața omului”. (Iacov 2:1)

Nu îți fie teamă să devii vulnerabil, nu te lăsa atras în capcana fricii de a te face cunoscut și iubit pentru ceea ce ești! Toate dezamăgirile tale, durerile, lucrurile grele pe care le-ai trăit, văzut, auzit, cât și toate experiențele pozitive reprezintă un om unic și plin de sevă, de potențial și valoare: TU!

Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit (Romani 8:37). În alte cuvinte, prin tot ceea ce se întâmplă cu tine, tu ești mai mult decât biruitor, dacă alegi să crezi și să te lași în mâinile Celui care știe să facă totul din nimic, a cărui măiestrie întrece orice închipuire atunci când vine vorba despre modelarea și remodelarea capodoperei Sale.

Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele. (în engleză, For we are God's masterpiece. He has created us anew in Christ Jesus, so we can do the good things he planned for us long ago. NLT – Efeseni 2:10).

Și apoi ascultă și iubește-ți aproapele așa cum ai fost chemat să o faci, fără prejudecați, fără părtiniri, bucurându-te de adevărul cunoașterii autentice!

Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească. (Filipeni 4:8).

Daniela Luca

Lasă-le, pentru că nu iei nimic cu tine...

Doar un vis... Însă un vis care nu poate fi uitat. Ecoul lui îmi răsună peste ani, ori de câte ori ceva în mine tânjește după mai mult: mai mult confort, mai multe avuții, mai multe obiecte... iluzii false care ne induc o fericire artificială de moment.

În visul meu, orașul în care locuiesc cu familia mea se surpă. Și, ca să înțelegi, în Ocna Mureș chiar sunt anumite zone predispușe la așa ceva, mai ales că, în urmă cu mai mulți ani, un mare supermarket s-a scufundat peste zi. Îmi aduc aminte că părea atât de real. Era stare de urgență și aveam foarte puțin timp la dispoziție să plecăm. În graba mea, am apucat câteva lucruri care puteau să-mi fie utile, oriunde aș fi mers mai apoi. Puneam tot ce puteam în mașină și, mereu, îmi aminteam de câte ceva ce ar fi fost bine să salvez. Pe când eram gata să mă urc și să plec, drumul s-a fisurat, iar mașina a început să alunece în prăpastie. Impulsul meu a fost să sar în ea și să plec repede, când... o mână puternică m-a prins ferm de umărul drept, oprindu-mă și spunând: „Daniela! Lasă-le, pentru că nu iei nimic cu tine!” Atât de impunătoare a fost vocea, încât m-am trezit din somn. Nu i-am văzut fața, dar am știut că Dumnezeu a fost acela care m-a oprit. El nu ține cont de timp, de vreme, dacă ești treaz sau nu; dacă vrea să îți vorbească, o va face în orice formă posibilă ca să îți capteze atenția și să înțelegi. Și am înțeles, credeți-mă! Bineînțeles, în timp... și încă înțeleg.

Acum, te întreb pe tine: care sunt acele lucruri pe care ai vrea să le salvezi dacă ai avea ocazia? Ce ai lua cu tine, dacă tot în jurul tău s-ar prăbuși? Ce merită atât de mult încât să riști? Când totul e pe muchie de prăpastie, așa puține lucruri mai contează, și nici măcar acelea, deoarece niciodată lucrurile nu ar fi trebuit să ajungă mai de preț decât oamenii.

Tot ce avem cu adevărat e firul vieții îngăduit de Dumnezeu, oportunitatea de a alege cum să trăim și oamenii care trebuie salvați cu orice preț. Cu siguranță vrei să îi salvezi pe toți cei pe care îi iubești. Cât de minunat este să înțelegi că nu doar ai tăi, ci orice suflet care, prin tine, a fost atins de cer, este salvat.

„Să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate.” (Iacov 5:20)

Isus nu a fost multă vreme pe pământ și nicăieri nu am găsit scris despre afacerile Lui sau despre preocuparea de a-Și crea un confort demn de numele pe care îl purta. Pentru El a fost clar: pământul era temporar, iar cerul – veșnic.

Nașterea Lui, în cel mai umil mod, nu a fost o întâmplare, ci un exemplu. A iubit, a predicat Evanghelia, a vindecat, a eliberat, S-a dat pe Sine pentru mântuirea noastră și i-a învățat pe ucenici să facă la rândul lor la fel ca El... Asta trebuie să facem și noi. E bine să ne analizăm inima din când în când și să ne aducem aminte că toate rămân aici. Te încurajez să te bucuri de fiecare zi; e un dar!

Desprinde-ți inima de lucruri și prețuiește mai mult sufletele. Cel mai probabil, în cer te vei întâlni cu ele. „Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.” (Romani 8:6)

„Nu vă strângeți comori pe pământ... ci strângeți-vă comori în cer. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” (Matei 6:19-21).

Daniela Decean (foto)
Biserica Creștină „Casa Tâmplarului”, Ocna Mureș

O MINUNE

„Haide! Vino și tu să te rogi cu mine!” – asta ar fi spus mama, dacă încercam să mă strecur afară din cameră, crezând că ceea ce urmează să fac este cu mult mai important decât a mă ruga.

Câțiva ani mai târziu, Domnul a chemat-o acasă pe mama, atât de mult a iubit-o... nu voi uita niciodată faptul că ea se ruga pentru copiii ei zi și noaptea, iar atunci când nu o găseam prin casă, știam fără îndoială unde se afla, în cămăruța ei vorbind cu Creatorul și Tatăl ei.

Anii au trecut și am devenit și eu mamă. Tare mi-aș fi dorit să o pot suna și să-i împărtășesc experiențele și încercările mele de zi cu zi, însă știu ce mi-ar fi spus: Roagă-te, Cami! Domnul e cu tine, este în control!

Dacă nu aș fi experimentat asta, nu aș fi crezut că este adevărat! Dar Dumnezeu este în control, indiferent de situația prin care trecem. Chiar dacă pare că nimeni nu e cu noi, El este la cârma vasului nostru!

În luna august 2018, am rămas însărcinată. Oh, ce bucurie ne-a inundat inimile la gândul că rugăciunile noastre au fost ascultate. Însă cu două săptămâni după această veste, compania la care lucram a anunțat că firma a fost cumpărată de un alt client și acesta nu mai dorește să presteze servicii pentru contractele anterioare, începând cu luna ianuarie a următorului an. Prin urmare, ne pierdeam cu toții locul de muncă.

Multe întrebări și gânduri tulburi au intrat în mintea mea... știam că soțul meu urma să termine rezidențiatul în ianuarie și că incertitudinea găsirii unui post de medic, era foarte mare. Mă cuprinse o neliniște, deoarece cu câteva zile înainte de această veste, tocmai ce refuzasem o ofertă de job la o altă companie. Nu eram nici pe departe în controlul acestei situații, dar cine era? În mintea mea era o furtună, iar corabia în care mă aflam, era izbită de valuri încoace și încolo..

În drum spre casă, în timp ce o ploaie neașteptată cuprinse fiecare parte din mine, ca și când nu era de-ajunsă greutatea gândurilor, deznădejdiei și îngrijorării pe care o aveam deja,

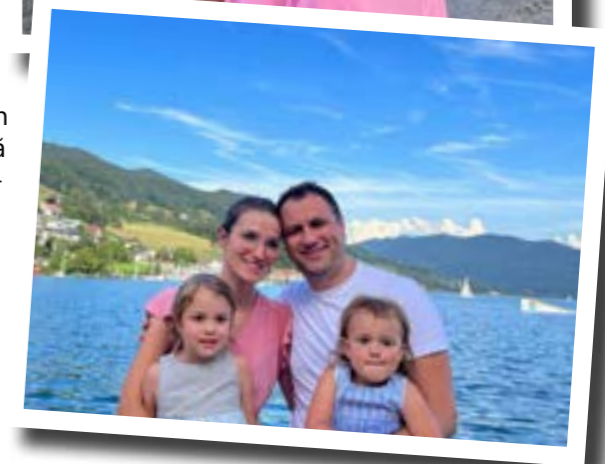
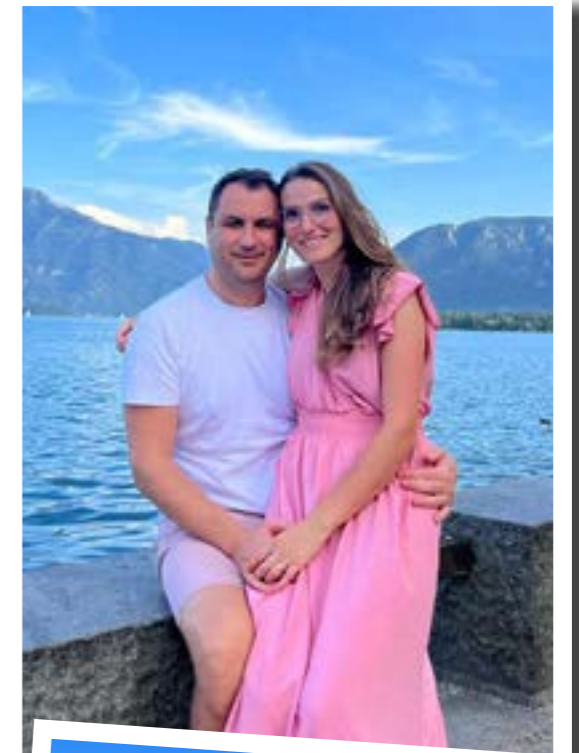
mă gândeam în sinea mea: Doamne, cum poți îngădui una ca asta? Tocmai acum, când sunt însărcinată. Nu ai spus Tu că fiecare copil este o binecuvântare? Acum, ce o să ne facem? Cum o să creștem acest copil?

În seara aceea, ne-am rugat Domnului și i-am cerut iertare pentru necredința mea. Atunci Duhul Domnului mi-a reamintit versetul din Matei 28:20: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin”... Ce promisiune! Mama nu mai era, ca să pot plânge pe umărul ei și apoi să se roage pentru mine. Dar El era. El îmi amintea că indiferent de cât de singură mă simțeam în încercarea asta, El promitea că este cu mine și nu voi fi niciodată singură. A fost pentru prima dată când L-am simțit pe Dumnezeu ca o mamă care își poartă copilul înfricoșat pe brațe și are grijă de ea. Pacea Lui mi-a cuprins inima și mi-a liniștit mintea, astfel am pășit în credință, știind că El este cu noi!

Și chiar așa a fost, precum a promis. În următoarele zile, toți colegii începușeră să își caute alte locuri de muncă, îngrijorați pentru ei și familiile lor. Ba mai mult, unele dintre colegele mele întrebaseră ce șanse ar mai fi ca să rămână angajate pe noul proiect, chiar dacă se schimba direcția companiei și managementul. Răspunsul a venit de la unul dintre manageri: „Pentru voi, femeile, e simplu. Dacă rămâneți însărcinate, compania nu are dreptul să vă concedieze.”

Oare am auzit eu bine? Cum?! Dacă porți în pântec minunea dată de sus, rămâi angajată?

„Ce coincidentă, tu, Cami” le auzeam pe unele dintre colege spunându-mi. Ah dar NU! Nicidecum! Asta nu este nicio coincidentă. Oh Doamne... acesta ești numai Tu! Tu ai știut ce se va întâmpla, iar pe mine, dintre toate, m-ai binecuvântat...

Tu ești în controlul acestor lucruri! Doamne, numai Tu fii lăudat!

Ca o aducere aminte a acestor trăiri tumultuoase și a credințioșiei Lui față de toate promisiunile Sale, fetiței noastre i-am pus numele Grace, care tradus din engleză înseamnă binecuvântare.

Uitându-ne la vremurile pe care le trăim, uneori este greu să credem că El este cu noi până la sfârșitul veacului.

Cred, totuși, că minunea și schimbarea în viața noastră este strâns legată de cât de mult îl credem pe cuvânt.

Camelia Mihai (foto)

Gânduri la

5 de ani

„Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar pentru cei mai tari, la optzeci de ani; și lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor nu este decât trudă și durere, căci trec iute, și noi zburăm. Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” (Psalmii 90:10,12)

Acum, când mă apropiu cu pași repezi de împlinirea vârstei de 50 ani, o multitudine de gânduri contradictorii îmi copleșesc mintea și-mi răscolesc frenetic inima...Mă uit analitic în urmă, și-mi șoptesc că au fost ani frumoși și mulți, mă uit apoi cu speranță înaintea și nu pot decât să nădăjduiesc... că vor mai fi și alții... poate mai frumoși... poate chiar mai ușori... sau poate doar îmi mint mintea.

Trăiesc într-o societate care îmi certifică că speranța de viață a crescut mult și că 50 nu e un prag prea aproape de final, însă realitatea îmi spune că am trecut de jumătatea vieții, iar Biblia îmi amintește că 70 și 80 sunt pentru cei mai tari.

Apartin generației X, aceea cu cheia la gât, ce intonam în mod obligatoriu imnuri patriotice la școală, chiar duminica, în timpul programelor din biserici. Am fost făcută pionieră în prima serie și am fost atunci, tare mândră să port cravata roșie cu tricolorul. Timpul liber mi-l petreceam obligatoriu afară, înconjurată de-un alai de copii din vecini, jucându-ne neapărat împreună două ture de „mâța”, prinzând fluturi ce sfârșeau înțepați într-un insectar, sau adunând plante pe care le presam pentru ierbarul de la biologie. Nu știam pe atunci ce înseamna bullying-ul și credeam că bătaia e ruptă din rai, pentru că așa ne spunea părinții... Săream șotron și coarda fără genunchiere... alergam fără să știu ce-i oboseala, mă ascundeam în timpul jocului „de-a v-ați ascunseala” în locuri care pe atunci nu erau considerate a fi periculoase, sau mă cățaram în pomi, după corcodușe, fără să-mi pese prea mult că-mi Julesc tot corpul. Țipam și mă zbeuguiam pe toate toboganele și leagănele din fața blocului, întreruptă fiind doar de cele 10 minute (cu generic cu tot) de desene animate cu Mihaela – pentru că doar atunci era liniște deplină în tot cartierul... Pe atunci „pocății” nu aveau televizoare, așa că mergeam la prieteni. Nu-mi amintesc să fi răcit prea mult iernile, chiar dacă trăgeam sania după mine până ce nasul devenea sângeriu, iar degetele aproape degerate... Învățam și citeam cărți la lumina lumânărilor, pentru că penele de curent în epoca luminii erau mult prea dese. Nu pot uita nici orele de stat la cozile ce se formau – în mod inevitabil – la pâine, lapte, mezaluri sau portocale...de fapt la ce nu erau cozi... și totul raționalizat.

Acum, pâinea trebuie să fie neapărat cu semințe, laptele de vacă l-am înlocuit cu cel de cocos, migdale sau soia iar portocalele parcă au prea mulți sămburi și coaja e prea groasă...

Mă uit în urmă... și e deja după-amiază, e aproape weekend chiar, trecut de 20 a lunii... Mă uit în jurul meu și i-am pierdut deja pe unii, iar pentru alții mijlocesc cu multe suspine...

Am devenit (îmi place să cred) mai înțeleaptă, mai precaută, mai răbdătoare. Cântăresc de două ori ce spun, pentru că nu știu dacă voi mai avea ocazia să-mi cer iertare... mă asigur de două ori pe trecerea de pietoni, pentru ca să nu fie ultima dată... nu mai aștept cu atâta nerăbdare primăvara, ci îmi doresc să mă bucur cât mai mult de farmecul specific al fiecărui anotimp. Îmi deschid ochii dimineața cu speranța unei zile pe care s-o trăiesc din abundență și îmi plec capul pe pernă seara, cu mulțumire pentru protecția și binecuvântarea divină. Alerg mai des acum la flori ca să le admir petalele și să mă umplu de parfumul lor, pândesc păsările ca să văd cum își construiesc cu măiestrie cuiburile iar mai apoi le număr puii... ascult cu atenție ploaia, imaginându-mi cum ropotele ei ar putea fi puse pe note muzicale, ba chiar găsesc liniștitor să țin socoteala stelelor căzătoare, când privesc cerul senin, noaptea.

*Ce a fost mai mult, a trecut
dar ce e mai prețios abia acum
urmează...*

Am început să primesc cadouri în avans: o pereche de ochelari noi – pentru citit, o cutie de pastile – pentru echilibru și confort, câteva fire albe de păr – în dreptul tâmplelor, ba chiar dimineată – două riduri noi în colțul ochilor. E bine că vin treptat, astfel îmi e mult mai ușor să mă obișnuiesc cu ele.

Privesc cu nostalgie în urmă, și îmi sunt recunoscătoare Tatălui pentru viața din belșug ce am experimentat-o încă din fragedă pruncie, pentru bucuria de-a deveni soție și mamă – încă din tinerețe – dar și pentru Harul nespus, ce mi s-a făcut prin chemarea în slujire – la o vârstă adultă. Am crescut, hrănindu-mă la început cu laptele duhovnicesc, pentru ca mai târziu să mă deprind și cu bucatele mai tari. De-a lungul vieții nu am fost ferită de încercări, boli sau necazuri, dar nu m-am oprit din a-mi propune lucruri mari, pentru că știu că El îmi va da – deopotrivă – și voința și înfăptuirea.

Privesc apoi obiectiv viața mea, și recunosc că am o listă cu regrete, dorințe și speranțe...

Ce regrete mă încercă?... că nu i-am acordat mai mult din timpul meu Creatorului, că nu i-am fost suficient de aproape copilului meu atunci când a avut nevoie... sau că puteam să-mi ajut și mai mult semenii.

Ce îmi doresc? Să fiu la dispoziția lui Dumnezeu atunci când mi-o va cere, să-mi țin cândva nepoții în brațe și să-i privesc crescând pentru Cer, să fiu de folos celor din jurul meu și poate chiar – de ce nu – să prind și pensia...

Ce sper? Sper într-o lume mai bună, într-o biruință a binelui asupra răului și a luminii împotriva întunericului. Și mai sper într-o împăcare a omului cu Dumnezeu, în mântuirea neamurilor, în iertarea păcatelor și într-o revedere cu toți cei dragi, în Împărăția Cerurilor.

Nu pot, acum, la final de reverie, să nu-mi amintesc, că anii tinereții zboară iute și că viața e mult prea scurtă ca să n-o trăiesc frumos, demn și pentru Hristos!

„Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii când vei zice: «Nu găsesc nicio plăcere în ei»; până nu se întunecă soarele și lumina, luna și stelele și până

nu se întorc norii îndată după ploaie; până nu încep să tremure paznicii casei (măinile) și să se încovoie cele tari (picioarele); până nu se opresc cei ce macină (dintii), căci s-au împuținat; până nu se întunecă cei ce se uită pe ferestre (ochii); până nu se închid cele două uși dinspre uliță (buzele);

când huritul morii slăbește, te scoli la ciripitul unei păsări, glasul tuturor cântărețelor se aude înăbușit, te temi de orice înălțime și te sperii pe drum; până nu înflorește migdalul cu peri albi și de abia se târăște lăcusta; până nu-ți trec poftetele, căci omul merge spre casa lui cea veșnică, și bocitorii cutreieră ulițele; până nu se rupe funia de argint, până nu se sfărâmă vasul de aur, până nu se sparge găleata la izvor și până nu se strică roata de la fântână; până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat.” (Eclesiastul 12: 1-7)

**Cu aleasă prețuire,
Daniela Raț (foto)**

Femeia

care se teme de Domnul va fi lăudată. (Proverbele 31:30)

Minunată încurajare și promisiune totodată... dar ce simți tu, femeie scumpă, atunci când toată munca, ori truda, nopțile nedormite, sacrificiul tău, sunt trecute cu vederea? Când plânsul tău, timpul din odăiță, grija față de tot ce ți-a încredințat Domnul Tău Iubit, parcă nu este vizibil pentru cei din jur?

Știu că simți neputință, singurătate și că parcă nimeni nu înțelege... că te frământă, că duci lupte interioare, dar oare ce înseamnă să te temi de Domnul?

Aș vrea să îți spun că îți cunosc în parte zbulciul, dar îți dau o veste bună: nu ești singură nicicând, nu ești uitată, Cel care a biruit moartea, a învins și pentru tine, femeie preaiubită!

Am cunoscut și cunosc luptele tale, dar, întâlnirea cu Cel care azi îmi este Totul, a fost cea mai bună alegere, încredere și nădejde neobosită – cu El la braț și la cârmă...

În pustie și vale, am întâlnit puterea Sa, am văzut și m-a surprins plăcut, uimit Atotputernicia Lui, L-am simțit ca Medic Suprem, care a modificat un diagnostic cu celulele pre-canceroase ale colului uterin în celule sănătoase (în urmă cu peste 16 ani am fost operată de două ori pe colul uterin, apoi anul trecut când repetasem testul Babeș-Papanicolau s-a constatat o modificare din nou a celulelor), a produs recent resorbția depunerilor de calciu de la nivelul tendoanelor din zona umerilor fără „terapii dureroase” (la o tendință calcifiantă), a fost și este Medic Suprem, Yehova- Iire, Domnul care poartă de grijă și e atent la nevoile noastre, în detaliu.

Ești puternică, draga mea cititoare, ești fiica Lui răscumpărată prin jertfa de la Golgota, iar „puterea Sa în slăbiciuni este făcută desăvârșită” (2 Corinteni 12:9).

Eu mă identific azi cu acea reverență sfântă față de ceea ce este El pentru mine, Domn, Tată, Suveran, și că fiecare acțiune, cuvânt al meu, slujire, atitudine a inimii, sunt supuse din dragoste pentru El, voii Sale plăcute, bune și desăvârșite (Romani 12:2).

Un licăr de lumină întrevezi tu, femeie scumpă, fiică și mamă.

Atunci când îți pui inima să înțelegi că cerul te ascultă... și că singură nu ești nicicând!

Că lacrima ta, e numărată cu gingășie de Domnul care îți este Tată.

Că ai țesut cu El haine de mărgăritar, strălucitoare pentru ai tăi copii.

Tu naști orizonturi noi, pe aripi de credință, dincolo de norii ce parcă plâng cu tine adesea,

Dar la glasul tău suav, deschizi deodată cerul tot prin umila-ți rugăciune,

Prin fiecare pas, ori gest, tu ești femeia care va fi lăudată,

tu ești poarta deschisă spre har...

Podoaba ta e bunătatea plăsmuită de El...

Caracterul tău e Cristic, calci pe urmele Lui,

neobosită și când crezi că nu mai poți.

Te porți cu o inimă din El, de slujire,

cu dragoste pentru ai tăi, ori cei din juru-ți.

Se oglindește veșnicia în ochii tăi, femeie!

Tu, vei fi lăudată și cununa ta va străluci cu nestemate,

nu se va veșteji niciodată!

Femeie, ești o binecuvântare care rămâne în veci!

Aleg să mă știu femeia care se teme de Domnul, cu o teamă sfântă, să înmiresmez totul în jur, să fiu un crin parfumat în praful acestei lumi, adulmecând în orice vreme veșnicia.

**Cu prețuire sfântă, Mihaela-Dorina Szabo
Biserica „Sfânta Treime”, Bistrița**

Dumnezeu

rămâne credincios în cele mai mici lucruri!

Atunci când Dumnezeu rămâne credincios în cele mai mici lucruri, vezi cu adevărat cât de mult contezi pentru El.

În urmă cu 5 săptămâni am plecat spre urgențe împreună cu soțul meu, știam că a făcut o criză urâtă de rinichi.

Mă uitam la el și vedeam neliniștea, frica de necunoscut, durerea, așteptam la rând și tot așteptam, iar înainte ca să îl cheme la control i-am spus: „Eu nu plec acasă, te aștept ca să mergem amândoi împreună și așa va fi”. Zâmbind în colțul gurii, mi-a spus: „bine”. După o așteptare de 5 ore, m-a sunat spunând că doctorii tot caută piatra și ea nu mai este, dispăruse piatra pentru care am fost trimiși la UPU ca să îl ducă de urgență la operație.

Fericiți și recunoscători lui Dumnezeu am plecat spre casă, apoi după 2 zile au început durerile și mai mari, de data aceasta ni s-a spus că urmează să fie operat.

După operație, doctorul ne-a spus că rinichiul era blocat de câteva zile bune și așa ceva nu era bine deloc, ar fi putut oricând să facă septicemie și să moară.

Am înțeles atunci că Dumnezeu lucrează prin oameni într-un mod minunat, chiar dacă aș fi vrut să plecăm din nou acasă „fără probleme”, totuși Dumnezeu a știut de ce, de data aceasta a fost altfel.

Au fost oameni care au avut nevoie de un zâmbet din partea noastră, de o încurajare și alții de a le mărturisi cum Dumnezeu a lucrat în viața soțului meu.

Dumnezeu știe de ce în viața ta anumite lucruri trebuie să fie „altfel” și nu așa cum ne dorim noi.

De multe ori privim într-o anumită direcție, dar nu-L lăsăm pe El să ne traseze direcția dorită.”

Dacă astăzi auzi glasul Lui, bucură-te, nu toți au harul acesta. Ascultă-l și nu pune niciodată întrebarea „de ce?”

Mereu vor exista persoane care vor fi lângă tine, indiferent de circumstanțe. Atunci când tu suferi, nu căuta alinare la cele care nu au trecut prin ce ai trecut tu.

Alege-ți bine prietena la care cauți alinare. Viața înseamnă alegere.

Madiana Stoia

mame

„Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi.”
(1 Tesaloniceni 5:18)

M-am gândit deseori cum putem noi mamele să ne influențăm pozitiv copiii, să le dăm aripă spre cer, să îi încurajăm să pășească încrezătorii în Dumnezeu și să aibă credință. Nu m-am gândit însă că Dumnezeu ne va trece printr-o încercare în care va fi implicat și băiețelul nostru de 4 ani jumătate.

Ne-am rugat timp de mai mulți ani ca Dumnezeu să ne binecuvânteze cu încă un copilăș. Iar atunci când Tyler, băiatul nostru, a știut să vorbească și a început să înțeleagă importanța rugăciunii, a început și el împreună cu noi să ceară Domnului un bebeluș. Când Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și am rămas însărcinată (pentru că eu încetasem la un moment dat să mă mai rog, dar el se ruga în fiecare zi), a fost atâta de fericit încât s-a dus a doua zi la biserică și a spus tuturor că va avea un bebe.

Este mult de discutat, dar voi scurta povestea pentru a sublinia ceea ce este mai important. Încă de la începutul sarcinii am avut dureri de burtă, apoi într-o zi când călătoream cu mașina, discutam cu soțul meu și îi spuneam că indiferent de ce se va întâmpla voi declara și eu așa cum a făcut Iov: primim de la Dumnezeu binele, deci se cuvine să primim și răul.

Chiar la scurt timp după ce am rostit aceste cuvinte, am avut și primele sângerări. M-am rugat Domnului și L-am implorat să fie totul bine cu sarcina, am sperat că va fi ok, dar nu a fost. După câteva săptămâni în care am urmat un tratament și am avut grijă de mine așa cum am știut eu mai bine, am mers din nou la control, unde doctorul mi-a confirmat că inimioara nu mai bate și am știut că va trebui să îi spunem lui Tyler.

Ne-am rugat să ne dea Domnul înțelepciune și să ne spună El cum să procedăm, pentru că nu am vrut să îi rănim sentimentele și să îi spulberăm credința din inimioara lui fragedă. La început a fost trist și supărat, dar pe parcurs ce îi explicam am putut observa că a înțeles și că a acceptat că aceasta a fost voia Domnului și că totul va fi bine. Mai târziu a spus doar: off, acum iar trebuie să mă rog pentru un bebeluș.

A trecut mai bine de jumătate de an, timp în care m-am vindecat și Dumnezeu m-a ajutat ușor, ușor să mă încred mai mult în El. Nu a fost deloc simplu, recuperarea a fost grea. Au fost zile când am stat numai în pat, am avut dureri mari, am luat tratamente, am primit cuvinte grele din partea unor persoane din biserică și chiar din partea unor mame care erau însărcinate, însă am ales mereu să cred că Dumnezeu știe mai bine. A trebuit să mă vindec nu numai fizic, ci și spiritual pentru că mă încercam tot felul de sentimente de frustrare, supărare, agonie și dezamăgire.

Într-o zi când mă rugam cu Tyler, mi-a spus că Dumnezeu nu există pentru că dacă ar fi existat nu i-ar fi luat bebele... era foarte supărat și a trebuit din nou să îi explic în cuvinte simple dar profunde despre bunătatea Lui, despre lucrurile bune și mai puțin bune pe care trebuie să le primim cu bucurie și mulțumire, despre faptul că El cunoaște mai bine de ce e așa. Cred din toată inima că această experiență cât și cuvintele noastre l-au impactat pentru totdeauna.

Dragi femei și mame care ați trecut prin experiențe de genul acesta, vreau să spun acuma la final, ceea ce îmi spun și mie: în umbra noastră se află ochișori mici care ne privesc, ne studiază comportamentul, ne urmăresc toate mișcărilor, ne copiază faptele și cel mai important, cuvintele. Noi suntem modele pentru ei. Dacă îmi doresc ceva mai mult decât orice, este ca atunci când vorbesc, Dumnezeu să vorbească prin gura mea și să influențez viețile pe care El le dorește dar mai ales ale celor dragi ai mei, așadar, haideți să fim influenceri mai întâi pentru cei din casele noastre și apoi cred că acest fapt se va răsfrânge și asupra celorlalți.

Cu dragoste și sinceritate,
Eunice Crețu (foto)

Viața mea a fost un labirint de provocări. Deși am doar 23 de ani, povestea mea este despre căderi și ridicări, despre pierderi zdrobitoare și binecuvântări neașteptate. Pot să spun cu sinceritate, că toate acestea m-au format ca om, ca femeie și nu regret absolut nimic din ce mi s-a întâmplat și sunt recunoscătoare și încrezătoare în planul pe care Dumnezeu îl are cu mine.

Aș avea multe de împărțit cu voi, însă vreau să mă rezum doar la momentul care a impactat cel mai mult viața mea; mai exact moartea mamei mele.

Aveam 19 ani, de-abia începusem facultatea, într-un alt oraș, departe de casă, când am primit un telefon care urma să îmi dea cea mai înfiorătoare veste: „mami nu mai e...”

Cu siguranță cuvintele nu își mai au rostul, cred că fiecare dintre voi își poate imagina ce am trăit în acel moment și mult timp de atunci. Dacă am da puțin firul poveștii în urmă, înainte de a-L cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu și de a-mi închina viața Lui, aveam alte „planuri și vise” pentru viața mea de studentă, mai exact acela de a mă distra; însă știm cu toții că planurile Domnului de multe ori sunt diferite de ale noastre; așa că distracția s-a transformat în suferință, mersul la petreceri s-a transformat în frecventarea bisericii, iar multitudinea de prieteni s-au transformat în prietenii cu fetele de la biserică.

Tot ce pot să spun este, că nimic nu este întâmplător și că Tatăl te pune mereu la locul potrivit în momentul potrivit. Timpul a trecut, îmi plăcea la biserică, îmi găseam liniștea și alinarea de care aveam nevoie și simțeam că trebuie să fac pasul, mai exact să închei legământul cu Domnul, însă mereu îmi spuneam că e prea devreme, sunt prea tânără și că am destul timp. Totodată aceste gânduri erau însoțite și de teama că nu voi mai apuca acel moment, iar una dintre rugăciunile mele era: „Doamne, la momentul hotărât de tine, te rog să mă faci și pe mine copilul tău!”

După un timp, într-o împrejurare complet neașteptată și nepremeditată, am primit încă un semn din partea Domnului. Așa l-am întâlnit pe cel care urma să fie soțul meu, și încă din primele noastre discuții, Dumnezeu a fost în centrul dialogului nostru. Atunci am decis că trebuie să mă apropii mai mult de Dumnezeu și de biserică, iar la momentul hotărât de El să fac și pasul botezului.

”Dumnezeu a lucrat în viața mea într-un mod profund, schimbându-mă din toate punctele de vedere. Mi-a deschis mintea și inima către noi perspective și m-a ajutat să descopăr chemarea mea, arătându-mi cât de minunată este viața în prezenta Sa.

Ca să revin la legătura dintre aceste întâmplări importante din viața mea – pierderea mamei mele, începutul frecventării bisericii și căsătoria cu soțul meu – pot spune cu certitudine că Dumnezeu lucrează în moduri misterioase și pline de iubire. El nu lasă niciun gol în inimă fără să-l umple cu altceva, chiar dacă, uneori, procesul vindecării durează și nu-l înțelegem imediat. Deși plecarea mamei mele a lăsat un gol imens în viața mea, plin de dor și întrebări fără răspuns, tot Dumnezeu a fost cel care mi-a adus alinare, pas cu pas. În planul Său perfect, mi-a trimis oameni, circumstanțe și binecuvântări care să mă ridice. Printre acestea, cea mai mare a fost întâlnirea cu cel ce avea să devină soțul meu. Deși nimeni și nimic nu poate înlocui iubirea și grija unei mame, Dumnezeu l-a pus pe soțul meu alături de mine ca să-mi fie sprijin, mângâiere și o expresie a dragostei Lui nemărginite. Prin el, Dumnezeu a reușit să umple câte puțin din fiecare gol pe care pierderea mamei mele l-a lăsat, în moduri pe care nu le-aș fi putut prevedea. Mai mult decât atât, soțul meu nu doar că este un partener de viață, dar a devenit și un canal prin care Dumnezeu mi-a umplut viața de alte binecuvântări – sprijin spiritual, sprijin spiritual o familiei întemeiate pe credință și o relație care are ca temelie dragostea lui Dumnezeu. Îmi dau seama acum că, deși am pierdut mult, El mi-a dat și mai mult în schimb, umplând golurile cu iubirea Sa și conducându-mă spre o viață plină de har și împlinire.

Am învățat, cu greu, că trebuie să privesc inclusiv moartea mamei mele ca parte din planul lui Dumnezeu, un plan pe care poate nu-l pot înțelege pe deplin, dar care este întotdeauna plin de dragoste și înțelepciune. Deși durerea pierderii a fost copleșitoare, am realizat că nu este loc pentru cărtire, ci pentru încredere în voia Lui. Poate că, dacă lucrurile nu s-ar fi ajuns să mă apropii de El cu toată inima. În suferință, Dumnezeu m-a chemat mai aproape de El, iar pierderea mamei a fost momentul care m-a făcut să îmi ridic privirea spre cer și să îi cer ajutorul. Fiecare etapă dureroasă a fost un pas spre mântuire, o lucrare divină care m-a condus spre botez și spre adevărata viață alături de El. Așa am înțeles că, deși este greu să accept uneori, voia Lui este bună, desăvârșită și plină de har.

În final, vreau să vă încurajez să rămâneți încrezătoare și să priviți binele în orice circumstanță a vieții, pentru ca de cele mai multe ori un eșec ne poate duce spre binecuvântări nemărginite, iar o ușă închisă poate fi protecția Tatălui.

„V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” (Ioan 16:33).

Roxana Bodnărescu (foto)

De sărbători alege ce contează cu adevărat

De multe ori în apropierea sărbătorilor avem tendința să uităm motivul și esența acestora, iar viața noastră se umple de agitație. Pregătim numeroase liste: de cumpărături, cu meniuri, cu sortimentele de prăjituri pe care dorim să le facem sau să le comandăm, planificăm curățenia generală și așa mai departe. Nimic din cele enumerate mai sus nu sunt greșite, doar că toate acestea ne pot face să pierdem din vedere esențialul.

În pasajul din Luca 10:38-42 găsim o lecție profundă despre ceea ce contează cu adevărat, lecție pe care Duhul Sfânt mi-o amintește de fiecare dată când se apropie o sărbătoare. Marta, o femeie care dorește să fie o gazdă bună, se preocupă să pregătească totul pentru vizita Domnului Isus, în timp ce Maria se așează „la picioarele Domnului și asculta cuvintele Lui” (Luca 10:39). Frustrată de faptul că sora ei a lăsat-o să facă totul singură, Marta îi spune Domnului Isus: „Doamne nu-Ți pasă că soră-mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i dar să-mi ajute!” (Luca 10:40).

Răspunsul Domnului Isus este surprinzător: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.” (Luca 10:41-42).

Aceste cuvinte ne îndeamnă să reflectăm asupra priorităților noastre, mai ales în perioadele aglomerate din preajma sărbătorilor. Pregătirile exterioare, deși importante, nu trebuie să ne răpească timpul de a ne bucura de prezența lui Dumnezeu și de relațiile cu cei dragi.

Așa cum Maria a ales să se oprească și să asculte, și noi suntem invitate să alegem partea cea bună și anume o relație profundă cu Dumnezeu.

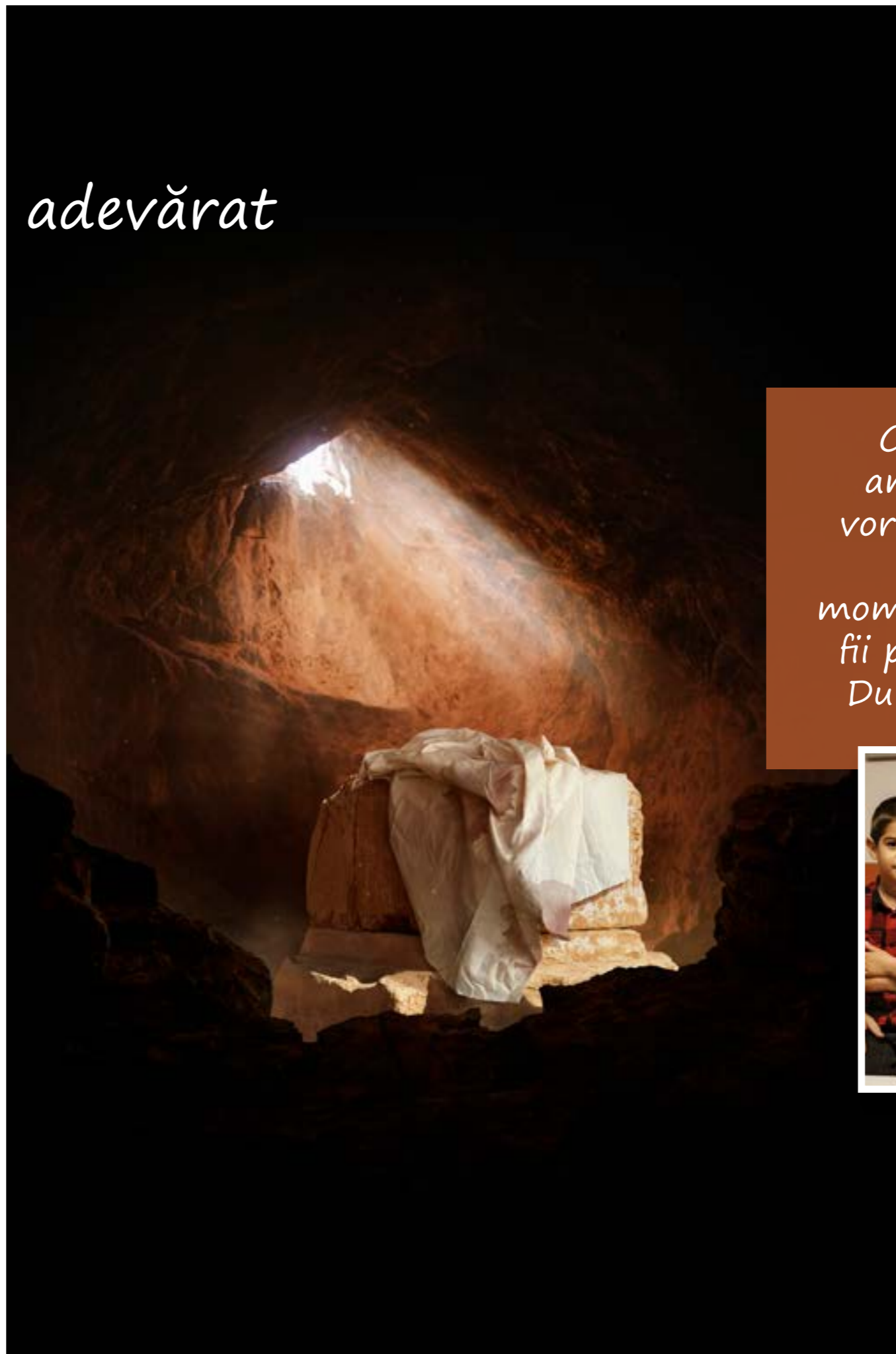
Un mod prin care putem alege partea cea bună în preajma sărbătorilor, este să alocăm timp pentru Dumnezeu. În mijlocul pregătirilor, trebuie să ne rezervăm momente de liniște pentru rugăciune, citirea Scripturii și meditație. Asemenea Mariei, așază-te „la picioarele lui Isus” și lasă-L să-ți vorbească.

Un alt mod prin care putem alege partea cea bună este să ne simplificăm prioritățile în această perioadă și să fim prezente. Nu încerca să faci totul, ci întreabă-te: „Este acest lucru esențial?” Uneori, un timp de calitate petrecut cu familia sau un gest mic de dragoste contează mai mult decât perfecțiunea mesei de sărbători. Alege să te bucuri de momentele speciale alături de cei dragi și să fii o binecuvântare pentru ei.

De sărbători, alege ceea ce contează cu adevărat, nu lăsa grijile cotidiene să-ți umbrească bucuria prezenței lui Isus. Fii ca Maria, care a înțeles că adevărata valoare se găsește în comuniunea cu Dumnezeu, nu în lucrurile trecătoare.

Când sărbătorile trec, amintirile prețioase nu vor fi despre perfecțiunea detaliilor, ci despre momentele în care ai ales să fii prezentă și să-L pui pe Dumnezeu pe primul loc.

Așadar dragele mele, vă invit să vă întoarceți privirea spre Cel care este sărbătoarea însăși și să alegeți partea cea bună – cea care nu vi se va lua niciodată.

Când sărbătorile trec, amintirile prețioase nu vor fi despre perfecțiunea detaliilor, ci despre momentele în care ai ales să fii prezentă și să-L pui pe Dumnezeu pe primul loc.

Maria Solovăstru
Biserica "Filadelfia" Târgu-Mureș

Același Dumnezeu, din veșnicie în veșnicie

Dragi cititoare, am ales titlul acestui articol „Același Dumnezeu”, ascultând cântarea cu același nume, interpretată de surorile Berci, fiind inspirată de versurile acesteia, realizând din nou că Domnul a rămas Același ieri, azi și în veci.

Doresc să aștern prin câteva cuvinte tot ce-i mai frumos, măreț și minunat despre Domnul meu și Dumnezeu nostru! L-am văzut în viața mea dându-mi mângâierea, pacea și vindecarea de care aveam nevoie. Îi mulțumesc din toată inima pentru bunătatea, îndurarea și credințioșia Sa!

Era în primăvara anului 2021, când făcusem un consult ecomamar. Menționez faptul că eram în evidență tot la 6 luni, dar în 2020 fiind anul pandemiei evitasem să merg, așa că m-am dus la un an, când deja observasem la sânul stâng un nodul. La distanță de 3 luni, doamna doctor îmi recomandase o mamografie, nodulul crescând, așa că în data de 22.10.2021 eram programată pentru biopsie. Înainte să merg, citind din Biblie, am ales să citesc Psalmul 22 cu versetul 22 (fiind data respectivă), care spune „Voi vesti Numele Tău fraților mei și Te voi lăuda în mijlocul adunării.” Știind că Dumnezeu onorează credința, mi-am zis „nu e durere prea mare, nici încercare prea grea să n-o rezolve Domnul”, crezând că va veni acea zi când voi mărturisi în biserică minunile Sale.

A avea credință nu înseamnă să crezi că Dumnezeu nu va îngădui încercări în viața ta, ci să crezi că și prin încercare Dumnezeu îți poartă de grijă și aduce biruință.

Așa cum spuneam adineauri, mi s-a făcut biopsia, iar în data de 15.11.2021 primisem rezultatul (carcinom mamar, gradul 3). Anunțasem pe cei dragi din familie, biserica, prietenii și pe colegii de la locul de muncă. Bineînțeles, au fost lacrimi, dar am căutat să fiu puternică. I-am cerut Domnului iertare, pace, iar El în bunătatea Sa mi le-a oferit.

Pe urmă, am fost îndrumată să caut de urgență un medic chirurg, iar între timp reușisem să vorbesc cu dânsul. Chemându-mă la cabinet, mi-a făcut a doua biopsie la același sân, fiind un nodul cu dimensiuni mai mici, dar rezultatul era tot malign. A urmat și cea de-a treia biopsie, de data aceasta la celălalt sân, rezultatul fiind unul bun, spunându-mi că totuși la început voi urma tratamentul de chimioterapie. Printr-o soră dragă de la biserică, reușisem să iau legătura cu doamna doctor oncolog (V. Adela, o femeie deosebită).

Cu această ocazie, doresc să mulțumesc tuturor cadrelor medicale pentru empatia, bunăvoința și tot efortul lor pe care l-au depus spre însănătoșirea mea și a altor bolnavi. Mă rog în continuare ca Dumnezeu să le dea multă pricepere pentru a lua deciziile cele mai bune în dreptul pacienților.

După primirea rezultatului, în noaptea aceea încercasem să mă liniștesc, adormisem, dar în jurul orei 4 dimineața mă trezisem plângând, având o stare care nu era bună, spunându-mi: „eu nu pot continua așa, îmi va fi greu pe parcurs la câte vor urma de făcut.” Căutam să-l mulțumesc Domnului că îmi este alături în suferință, dându-mi puterea de care aveam nevoie să pot ieși biruitoare. În timpul părtașiei personale, printre cântări rostisem versuri noi pe care le-am notat.

**„Eu nu știu cât va mai dura,
Dar știu că Domnul îmi va da izbândă
Eu nu știu cât va mai ținea,
Dar știu, cu Domnul meu voi 'nainta.”**

Dragile mele, în toată această perioadă, am înțeles că în cea mai grea suferință, Dumnezeu mi-a vorbit, având o experiență unică în cântare, în rugăciune, în Cuvânt, mulțumindu-l zi de zi pentru harul și îndurările Sale.

Sosise momentul când începusem tratamentul de chimioterapie la sfârșitul lunii noiembrie, 2021. În tot acest timp îi mulțumeam Domnului și pentru mama mea, care știam că se roagă pentru mine, deși eu nu îi spusese diagnosticul pe care îl aveam, doar că am ceva probleme la sân și voi face un tratament cu perfuzii. Dar în data de 27.01.2022, după ce terminasem tratamentul citostatic, primisem o veste tristă, și-anume plecarea mamei mele la Domnul. A fost una neașteptată, cu lacrimi și durere, eu fiind bazată pe rugăciunile mamei. Îmi simțeam inima zdrobită, însă toată experiența aceasta m-a ajutat să mă apropii mai mult de Dumnezeu, să experimentez umblarea prin credință și să știu că depind zi de zi doar de El! Nu a fost deloc ușor, dar știu că toate acestea au avut rolul de a mă face mai puternică, mai răbdătoare și a deveni eu însumi o încurajare pentru alții.

Terminasem tratamentul citostatic, iar pe data de 7 iulie 2022 eram programată pentru operație. Mi s-a făcut mastectomie radicală plus axilă, plus ganglioni. Mulțumesc Domnului că operația a decurs bine, nefiind tocmai ușor, dar așa cum spune într-o cântare „Tu Doamne, greul l-ai făcut ușor.”

În tot acest timp menționez că pe lângă familia mea care mi-a fost tot timpul alături, bisericile se rugau și pentru mine, prin urmare doresc să mulțumesc din nou Bisericii „BethEl”, Târgu-Mureș, cât și celorlalte biserici care au stat în post și rugăciune pentru cauza mea. Nu pot uita de o soră dragă din biserică noastră, care mi-a cuprins mâinile mele în palmele ei și acolo pe hol mi-a spus:

„Eu mă rog pentru tine, locul tău este aici, să te întorci sănătoasă, să mărturisești minunile Domnului, te vei bucura de familia ta, de copiii voștri și de nepoți.” Câtă încurajare am putut primi și ce mult face rugăciunea rostită cu credință, crezând la rândul meu că așa va fi și se va împlini.

După operație și recuperare au mai urmat ședințe de radioterapie, imunoterapie, CT-uri, RMN-uri, PET CT, dar slavă Domnului care m-a ajutat și mi-a dat putere să trec cu bine peste toate și totodată sunt recunoscătoare că am putut să împărtășesc lucrările Sale minunate din viața mea!

Dragile mele, doresc să vă încurajez ca prin orice veți trece: necaz, boală, durere, suferință, să credeți că tot ce îngăduie Domnul este bun și desăvârșit, că tot ceea ce El începe duce la bun sfârșit; El nu va îngădui mai mult peste puterile noastre, de aceea și suferința este o experiență spre modelare pentru a ne asemăna tot mai mult cu Dumnezeu, Creatorul nostru.

Noi suntem păzite și purtate de Dumnezeul dragostei și al speranței!

**Cu prețuire, Daniela Belean (foto),
Biserica „BethEl”, Târgu-Mureș**

Întâlnirea cu EL!

(poem închinat Domnului meu)

Mi-e dor..

de brațele deschise ale unei raze –
să mă aprindă în lumina ei
strălucirea ce se oglindește pe cupolele căminelor fiilor lui Dumnezeu,
de unde se văd zburând făclii aprinse –
duhul celor cu inima zdrobită și sufletul spălat în lacrimi...
Se aude imnul sufletelor, care aduc odă Celui Prea Sfânt.
Suflete născute din curățirea inimii,
din plecăciunea capetelor,
în umilință, smerenie și căință,
din frumusețea iertării,
din splendoarea iubirii –
un foc ce atinge cerurile, le despică în două și se revarsă într-o lumină de slavă.

Mi-e dor..

să-ți simt atingerea blândă,
ce nu de puține ori mi-a mângâiat trupu-mi trudit și-mpovărat.
Închid ochii și Te simt în ochii sufletului;
simt cum inima-mi zâmbește printre lacrimi,
sunt lacrimi de iubire, ce-mi inundă pacea,
picătură cu picătură, lacrima îmi spală trupul întinat.
În Tine domnește lumina, pe tronul de slavă ești Tu,
frumusețea Ta e mai sublimă decât soarele.
Mă privești cu iubire,
din ochii Tăi curge dragostea,
din inima Ta se prelinge bunătatea, mai dulce ca mierea,
din poala hainei Tale se revarsă mila și îndurarea,
hainele Tale sunt mai minunate ca și un crin,
ochii Tai sunt mai strălucitori decât stelele, decât orice mărgăritar,
părul Tău e ca aurul, ca bunătatea grâului copt:
Ce minunat ești Doamne!
Atât de mult te-am căutat!
Atât de mult mi-am dorit să mă mângâi, cum nimeni nu m-a mângâiat;
să-mi aprinzi inima, ca o torță să ardă pentru Tine...
Mi-ai întins Mâna și din degetele Tale curge lapte și miere,
gust bunătatea Ta, și-mi saturi dorința.

Ariana Sabrina Mihalca
Biserica „Betania”, Unirea (Bistrița)

...Dar, în palma Ta văd locul cuielelor bătute de mine,
groaza m-a cuprins, mă prăbușesc la pământ...
Nu pot să-ți întâlnesc privirea
Sufletul mi-e gol, plin de păcate și rușine:
nu pot, Doamne, să stau în fața Ta
sunt tâlharul care a strigat „Răstignește-L!”
Cu capul în palme îmi plâng acum păcatele mele;
sunt atât de grele, povara din ele adânc mă apasă.
...Dar Tu, în iubirea-Ți imensă, cu blândețe, mână Ta pe umeri m-apasă!
Nu-ți pasă de greșelile mele;
piroanele bătute au șters oricui păcatele grele;
pe cruce Te-ai răstignit să ne salvezi Tu de ele!
„Ridică-te!” Mi-ai șoptit cu vocea Ta blândă;
„Lasă jos furtunile, întunericul și rugina
de astăzi înaintea veii arde din Mine, precum arde lumina!”
Mi-ai luat inima-n palmele-Ți;
ai suflat peste ea și mi-ai alungat vina, păcatul și tina.
Atât de mult Te-am așteptat
să te întorci acasă, fiu pierdut!

„Te iubesc! Mereu am fost lângă tine, chiar dacă tu nu M-ai văzut
te-am luat pe brațe, când nu mai puteai
și-am pășit alături de tine în orice făceai,
iar când tu ai căzut, pe Mine m-a durut cel mai mult,
dar iubirea ce-ți port M-a făcut să te iert oricât de multe păcate ai făcut.
Când din lacrimile tale, urcioare umpleai,
Eu ți-am udat cu ele o floare, în Sfântul Meu Rai;
durerea și necazul, când pe jos te-au trântit,
din ele ți-am făurit o stâncă, o piatră de temelie în orașul prea sfânt;
când jugul și povara pe umeri îți era grea,
mâna Mea era scutul ce pe tin' te apăra,
iar boala flămândă, când trupu-ți hrănea,
Eu îți trimiteam balsamul-iubire ce blând te-alina.
Nu m-ai simțit tu oare, când pașii ți-am dus
și ți-am îndreptat direcția spre cerul de sus?
Copila mea, până astăzi, pe străzi ai băjbăit în noroi;
în negura nopții, prin furtuni și prin recile ploi.
De astăzi înaintea, îți dau un felinar –
în inima ta să-ți ardă Isus, în iubire și-n har;
niciodată pașii tăi să nu meargă-n apus,
ci doar spre lumina cea Sfânta care este Isus!

Cea mai grea rugăciune, dar și cea mai eliberatoare...

Viața noastră e o poveste scrisa de Marele Scriitor, care uneori alege să trecem prin încercări, menite pentru a ne face bine... totuși, când trecem pe acolo, în sufletul nostru se dă marea bătălie... între „Voia Ta” și ... „voia mea”...

Adevărul e că, e ușor să cântăm cântarea care are aceste versuri, e ușor să spunem „Voia Ta” de pe buze când totul ne merge bine, dar să ajungi să spui în încercare când treci, „Doamne, Voia Ta, nu voia mea” e o adevărată luptă...

Pentru că a spune de pe buze în fața oamenilor și a spune cu toată inima în fața lui Dumnezeu... sunt două lucruri total diferite.

Sunt două părți... una în care spui de pe buze și doar tu știi, cu adevărat, ce este în inima ta... și alta care necesită schimbare reală... și încredere totală în Dumnezeu, o predare totală a voii tale în favoarea Voii Suverane a lui Dumnezeu... chiar dacă nu știi ce urmează... ce te așteaptă...

Dar...

Mare har se întâmplă când tu... cu toată inima frântă și zdrobită vii înaintea Tatălui și recunoști dependența ta față de El... ca să ajungi să faci așa ceva... uneori, Dumnezeu ne trece prin încercări, în care e nevoie de zdrobirea eului... și când se întâmplă asta... ajungi să spui:

„Doamne... nu pot face asta singură... nu pot înainta fără Tine... am nevoie de Tine. Doamne Voia Ta...nu voia mea...” Și... rugăciunea aceasta grea... ajunge să fie cea mai eliberatoare rugăciune din viața ta... pentru că... prin bunătatea Lui Dumnezeu, tu ajungi să primești o pace de nedescris... o pace în care, nu știi cum, nu știi ce se va întâmpla în continuare, dar știi că totul va fi bine... pentru că... tu ai ales sincer să te predai Lui, să-l predai lui Dumnezeu îngrijorările... dar și voia ta... și să accepți pe deplin ca Voia Sa să se facă cu adevărat în inima ta, în viața ta, în încercarea ta...

Acesta este Dumnezeul Shalom... care ne dă pacea de care avem nevoie, atunci când alegem sincer și cu toată inima să spunem... „Voia Ta... nu voia mea, Doamne!”

„Accept Voia Ta...” Accept și aleg să mă încred în Tine... cu toată ființa mea. Înțeleg că sunt dependentă de Tine complet și că tot ce faci Tu e spre binele meu... chiar dacă nu înțeleg acum ce faci... știu, însă, prin credință că totul va fi bine.

Să poți spune aceste cuvinte cu toată inima ta, sincer, înaintea lui Dumnezeu este ceea ce vă aduce pace sufletească. Voia Ta este cea mai bună și desăvârșită pentru mine... dar și pentru tine... Tu însă ești dispus să accepți voia Sa cu toată inima?

E o întrebare personală la care doar tu poți și răspunsul... Când te-ai gândit cu adevărat la acest fapt?

Când noi spunem cu gura „Voia Ta”, dar dorim cu inima, de fapt, „voia mea”... Înșă, odată făcută alegerea de a te preda în Mâna Marelui Scriitor, Marelui Creator, Iehova Shalom este acela care îți umple inima cu pacea Sa și se poartă de grijă de tine... Alege înțelept în acest nou an, în care am pășit, ca să ai pace în inima ta și încrederea deplină în Domnul, Iehova Iire, care te susține și se poartă de grijă de tine și în acest an...

Doamne... voia Ta... nu voia mea...

Să se facă în viața mea...

E calea către pacea Sa...

Ce o lasă Tatăl peste inima mea...

Îngrijorarea o depărtează și inima o liniștește.

Căci El poartă de grijă pe acela care se încrede în El.

De alegerea ta depinde ce permiți să intre în inima ta...

Voia Sa... sau voia ta...

Când aleg Voia Sa, înțeleg și știu că sunt total dependentă de Domnul meu, Iehova Rohi...

Și El îmi este de ajuns!

O corabie construită în vreme de pace

Niciodată nu m-am gândit la corabia lui Noe în felul acesta. Într-o seară, pregătind copiii de somn, l-am auzit pe Samuel (4 ani și jumătate) fredonând o melodie... „Fă-ți o corabie și urcă-te în ea / cu familia ta / căci vremea va veni / când pe valuri vei pluti.”

În acel moment am început să plâng și am conștientizat un lucru extraordinar. M-am rugat:

„Doamne, eu sunt în corabie... când era «soare» n-am stat nepăsătoare, am construit un adăpost pentru vremea rea... Relația cu Tine... Ajută-mă să plutesc pe apele acestea înfricoșătoare.”

Îmi dau seama căci doar o clipă, Dumnezeu n-a închis ușa și am putut vedea și auzi clar și deslușit ce înseamnă groaza, groaza morții, groaza unui diagnostic. M-a cuprins cu toată ființa. M-a zdruncinat, au urlat valurile, le-am văzut și auzit, gata să mă înghită, să mă atragă în afara „corabiei”.

Un moment priveam cerul și iarăși un val de frică și cutremur mă afunda în întunecimea de afară. Am simțit așa profund ce înseamnă să fii în întuneric, pe marginea prăpastiei, iar Cel rău râzând, fiind gata să mă împingă în hău.

Am experimentat puterea cuvintelor noastre asupra celor din jur. Ce importanță au cuvintele... Viața și moartea stau în puterea limbii. Cu buzele noastre putem învia, bucura sau putem transmite deznădejde, moarte, minciună, răutate.

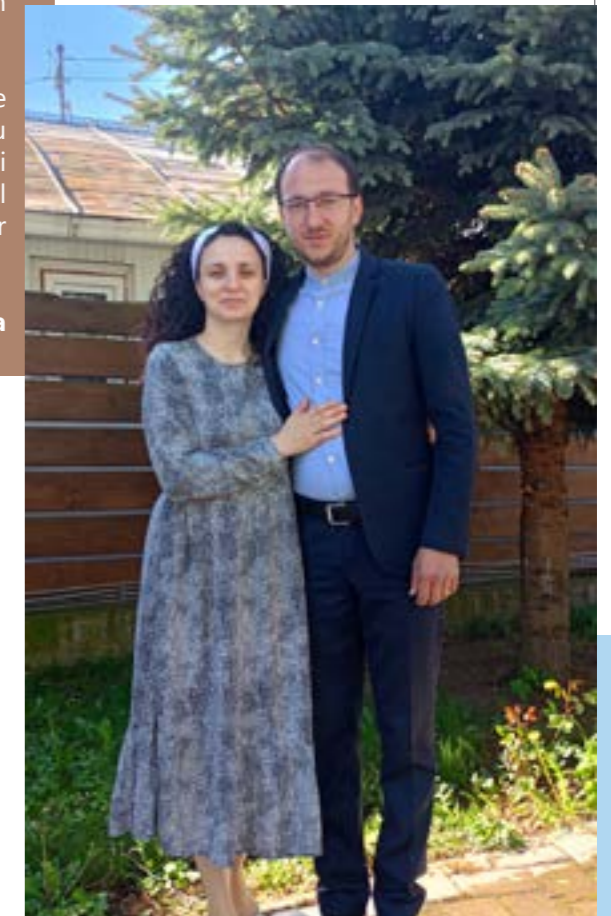
Avem nevoie unii de alții, să construim împreună o corabie în care să stăm la adăpost în Domnul până trece nenorocirea. În vreme cu soare construiește-ți un adăpost pentru furtunile din viață! „Tu ai fost un loc de scăpare pentru cel slab, un loc de scăpare pentru cel nenorocit în necaz, un adăpost împotriva furtunii” (Isaia 25:4). Iar dacă nu ai făcut-o strigă către Domnul... El este aproape!

Mădălina Caia

”
Avem nevoie unii de alții, să
construim împreună o corabie în
care să stăm la adăpost în Domnul
până trece nenorocirea.

Mihaela Ciorei
Biserica „Elim”, Beasain, Spania

Școala Debora, Târgu-Mureș

E bine să visăm măreț cu Dumnezeu și apoi să ne rugăm și să trăim realitatea, cu ochii deschiși, și să-L mulțumim Domnului pentru toată implicarea Sa, până în cele mai mici detalii.

Vedem cu ochii noștri împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu în această vreme și ne bucurăm împreună cu „oștirea de femei aducătoare de vești bune”, care aud vocea lui Dumnezeu, îl caută și doresc să-L cunoască mai mult, căutând un context de echipare spirituală în cadrul Școlii „Debora”, a cărei viziune este „o generație schimbată prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu.” Așadar, spre sfârșitul lunii ianuarie s-a deschis o nouă clasă a Școlii „Debora” la Târgu Mureș, unde peste 40 de femei s-au strâns în jurul Cuvântului, la închinare și părtășie. Toate au fost dornice să studieze Cuvântul și să-L cunoască mai mult pe Dumnezeu.

Zilele de început de februarie le-am petrecut la Comănești, unde s-a desfășurat Modulul 3. Pe finalul lunii februarie se va deschide o nouă clasă la Șag – Timiș. Avem un Dumnezeu măreț și minunat!!

Gânduri

“Dragi surori,

Pentru mine, Școala „Debora” este un nou început, o provocare de a mă implica mai mult în lucrarea Domnului. Am înțeles că, studiind într-un mod nou, care, deși la prezentarea lui mi se părea destul de complicat, mi-am dat seama, în urma citirii unui scurt pasaj din Biblie, că studiind în modul inductiv rețin și înțeleg mult mai bine.

Mă bucur că am întâlnit oameni noi, am auzit la cursuri și am citit din cartea „Vindecarea sentimentelor prin cunoașterea lui Dumnezeu” experiențe similare și m-am convins că avem aceleași bătălii. Sunt sigură că experiența Școlii „Debora” mă va ajuta să cresc spiritual și să îmi stabilesc un obiectiv SMART. Domnul să vă binecuvânteze!”

Maria Viorica O.

“Dragi surori,

Pentru mine Școala „Debora” este un pas nou și curajos. Cred că această experiență mă va ajuta să cresc și să mă apropiu mai mult de Domnul.

Le mulțumesc surorilor care ne învață și ne îndrumă cu răbdare și multă dragoste. Fiți binecuvântate!”

Anca M.

“Bună!

Mă bucur tare că s-a deschis Școala „Debora” și în Târgu Mureș și că am putut participa la acest prim modul. Îmi doresc să particip până la capăt la Școala „Debora”, deoarece este foarte benefică pentru mine și chiar m-a ajutat să privesc studiarea Bibliei dintr-o altă perspectivă. De asemenea, părtășia cu toate cele ce am fost adunate împreună a fost o bucurie pentru mine și sufletul meu!”

Elisa

“Dragi surori,

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru binecuvântarea care mi-a dat-o cunoscându-vă pe dumneavoastră și, luând parte la acest modul. Școala Debora mă va ajuta să adâncesc în Cuvântul lui Dumnezeu și să cresc în credință, cu siguranța! Tatăl nostru Ceresc să ne binecuvânteze pe fiecare în parte și El să fie lumina noastră. ☐

Vă mulțumesc! Fiți binecuvântate de Domnul!”

Samira L.

**Viziune este:
„o generație schimbată
prin puterea Cuvântului
lui Dumnezeu.”**

“Dragilor,

Pentru mine, Școala „Debora” e o adevărată oportunitate și provocare de creștere spirituală și relațională.

Și cred că va fi mai mult decât o școală; va fi un loc în care Dumnezeu ne va vorbi și ne va arăta chemarea pe care o are fiecare Debora din generația aceasta. Dumnezeu să ne dea curaj să umblăm pe apele pe care El ne cheamă.”

Vă îmbrățișez!

Naomi

Rețeta

„Cușma lui Guguță”

Pentru că vin din Republica Moldova, doresc să vă las o rețetă tradițională a locului de unde eu vin.

Este o rețetă simplă, pe care o fac în România ori de câte ori familia mea o dorește, dar și atunci când am musafiri și doresc să aduc puțin din țara mea natală.

Cușma lui Guguță se poate pregăti alături de copilași; este formată din clătite cu vișine și o cremă delicioasă.

Copiii vor putea umple clătitele și le vor putea decora la sfârșit.

Vom avea nevoie de clătite

- 8 ouă
- 100 gr zahăr
- toate acestea mixate într-un blender, apoi torni compoziția într-un bol mai mare
- adaugi făină până se face aproape aluat ; amesteci doar cu telul
- torni lapte și amesteci până ajunge la compoziția de sana mai lichidă
- se mai poate adăuga vanilie și puțin ulei.

Crema

- smântână cât mai grasă
- zahăr pudră
- se mixează bine, până se îngroașă smântâna.

Umplutura se face cu vișine, care a fost fiartă și în care s-a adăugat puțin zahăr. Se scurge sucul și vișinele se pun în interiorul clătitelor, se rulează apoi se clădesc în formă de piramidă. Peste fiecare strat se pune cremă. La sfârșit se ornează cu fructe și ciocolată.

Este bine să fie lăsată câteva ore la rece, astfel în momentul servirii aspectul ei va fi unul frumos, scoțând în evidență rondelele de clătite.

Se poate decora cu frunzulițe de mentă și cu ciocolată rasă. Este un desert rapid și delicios pentru zilele de primăvară.

Poftă bună!

Liuba Aprodu
Biserica Baptistă „Harul”, Târgu Mureș

INVITAȚIE LA CONFERINȚA NAȚIONALĂ A FEMEILOR 23 – 27 iunie 2025 | Mamaia, Hotel Zenith

Familia Rodica și Matei BACIU, împreună cu echipa de organizare vă invită cu drag la cea de-a 19-a ediție a CONFERINȚEI NAȚIONALE A FEMEILOR.

Laudă și închinare susținută de echipa de laudă și închinare a bisericii Emanuel din Târgu-Mureș.

Locația:

Sala de conferințe a Hotel Zenith**, Mamaia

Dintre vorbitori:

Angela Țiprișan

Rodica Volintiru

Bella Știr

Ștefania Botez

Mirela Peșan

Daniela Lazăr

Rodica Baciu

Scanează codul QR și
înscric-te la Conferință:

Pentru noi, femeile
cu Rodica Baciu

Duminică de la 22:00 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

SUFLET DE *F*EMEIE

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa:

contact@sufletdefemeie.ro

www.sufletdefemeie.ro